

9/2026



report

IRON SPIKE 2





Ministr obrany Jaromír Zůna zastupoval Českou republiku na neformálním zasedání ministrů obrany v rámci irského předsednictví Radě EU. Politici se sešli ve Wicklow a kromě další podpory Ukrajiny projednávali také méně obvyklá témata, jako je vesmírná bezpečnost či chystaná výcviková mise EU v Libanonu. Ministr obrany vystoupil ke všem třem tématům. K misi v Libanonu pak sdělil: „Česká republika se zapojila do iniciačních jednání o případném příspěvku do štábu mise.“ Evropským ministrům také prezentoval projekt Česká cesta do vesmíru, v rámci kterého se na svůj let do vesmíru připravuje český pilot major Aleš Svoboda.

Výdaje na obranu a podíl jednotlivých členských států Severoatlantické aliance na budování vojenských schopností byly hlavními tématy jednání náměstka generálního tajemníka NATO pro obrannou politiku a plánování Zamira Nicholase Catsarase a ministra obrany Jaromíra Zůny. „S náměstkem generálního tajemníka NATO jsme debatovali o dalším posilování obrany. Pro rok 2027 počítáme s rozpočtem Ministerstva obrany ve výši 191 miliard korun, což představuje meziroční navýšení o 36 miliard korun. Obranné výdaje jsou jednoznačnou prioritou vlády,“ uvedl po jednání ministr obrany Jaromír Zůna.



Ministr obrany Jaromír Zůna navštívil nový bytový dům v Jincích, který Ministerstvo obrany pořídilo pro potřeby Armády České republiky. Bytový komplex nabídne vojákům 76 bytů přímo v místě posádky 13. dělostřeleckého pluku. „Chceme vojákům nabídnout kvalitní bydlení přímo v místě, kde slouží. Pořízením tohoto bytového domu získáváme v Jincích 76 nových bytových jednotek, které mohou využít příslušníci místní posádky. Jde o konkrétní investici do podmínek, ve kterých naši vojáci žijí a slouží,“ uvedl ministr obrany Jaromír Zůna.



V srpnu se letiště Lině stalo střeženým areálem s kontrolovaným vstupem. Vojenské lesy a statky ČR, s.p. (VLS), zde v mimořádně krátkém čase vybudovaly nový systém fyzického zabezpečení. Převzetí ostrahy patřilo k největším logistickým a personálním akcím VLS posledních let v Plzeňském kraji. Od 1. srpna zajišťují nepřetržitou strážní službu a kontrolu vstupu osob i vozidel. Vstupní povolení vydává Krajské vojenské velitelství Plzeň, VLS kontrolují jejich platnost a dodržování bezpečnostního režimu.

JIŽNÍ KOREA: PARTNER PRO ČR, EVROPU I NATO

Ministr obrany Jaromír Zůna se v rámci své pracovní návštěvy v jihokorejském Soulu setkal s ministrem obrany Ahn Gyu-backem, zúčastnil se bezpečnostního fóra Seoul Defense Dialogue a setkal se se zástupci místních firem obranného průmyslu.

„Potenciál pro spolupráci obou našich zemí je značný, i proto, že jihokorejský průmysl je dnes hlavním partnerem ČR při rozvoji naší jaderné energetiky. Nejde přitom jen o průmyslovou spolupráci, ale i obranu a bezpečnost,“ říká ministr obrany Jaromír Zůna.

Vztahy mezi Českou republikou a Korejskou republikou v oblasti obrany a bezpečnosti vycházejí z memoranda o strategické spolupráci z roku 2015. Před třemi lety na něj navázalo memorandum zaměřené na vědu, výzkum a inovace. Potenciál k intenzivnější spolupráci se podle ministra obrany Jaromíra Zůny přímo nabízí a zdaleka se netýká jen průmyslu.

„Oblast severovýchodní Asie je jedním z center světové ekonomiky s velikou dynamikou. Současně jde o region, který je mimořádně významný i z bezpečnostního hlediska. Pokud

by se zde odehrálo něco nenadálého nebo nekontrolovatelného, samozřejmě by to mohlo mít negativní dopad i na cíle a strategické zájmy České republiky v oblasti jaderné energetiky. Proto je nesmírně důležité, abychom se zdejšími státy navazovali blízké vztahy a spolupráci i v oblasti a bezpečnosti,“ vysvětluje ministr obrany.

Jaromír Zůna vystoupil v rámci mezinárodního bezpečnostního fóra Seoul Defense Dialogue v panelové diskuzi Collaborative Architecture for International Stability. S ministrem obrany Korejské republiky Ahn Gyu-backem jednali o bilaterální obranné spolupráci a spolupráci v oblasti obranného průmyslu. Ministr Zůna se také během své pracovní cesty neformálně sešel i s dalšími ministry obrany zejména z indo-pacifického regionu.

Text i foto: mo.gov.cz



Novým ředitelem sekce logistiky Ministerstva obrany byl 1. srpna letošního roku jmenován plukovník gšt. Karel Zapletal. Zajímalo nás, co bude jeho hlavní prioritou a jaké úkoly má v nejbližší době před sebou.

Mou hlavní prioritou je v první řadě zabezpečení personálu. A samozřejmě půjde i o nastavení systému

průběžného doplňování zásob výstroje, který by měl zabezpečit dostatek výstrojních součástek jak pro vojáky z povolání, tak i pro příslušníky aktivní zálohy.

V nejbližší době je nejdůležitějším úkolem sekce dokončení navazujícího programu

Udržení a rozvoj schopností logistického zabezpečení AČR na roky 2027–2034 a jeho schválení vládou ČR do konce letošního roku. Dalším důležitým úkolem je zpracování specifikací na nový polní stejnokroj v potisku MAD21, aby mohl být zahájen akviziční proces. Samozřejmě také budeme pokračovat, ve spolupráci s ostatními sekce Generálního štábu, Ministerstva obrany a jednotlivými silami, v nastavení systému logistického zabezpečení pro nově zaváděnou výzbroj a techniku.

Text: redakce AR, foto: AČR

OBSAH

Rozšiřování schopností a důraz na lidský potenciál	4
Bučovický prapor v jednom rytmu	10
Velitel, který sází na standard, kritiku a vývoj	14
Digitální paměť armády je připravena	18
Zkušenost, která se neztratí	28
Do armády mě to táhlo už dlouho	30
Embraer oficiálně předal první C-390 Millennium českým vzdušným silám	32
Bojovník s empatickou duší	34
Dva týdny plné zážitků	36
33. čs. střelecký pluk „Doss Alto“	38

PŘÍLOHA **dukla**sport

Krejčí a Knebllová šampiony!	42
Čtyři medaile! Opět zářil Martin Fuksa	44
Lukešův zlatý zápis do historie!	45
Senzační knock-out sprint v Janově! Rauturier brala zlato	46
Myslivčuka a Vadlejcha dělily od medaile centimetry	47
Titul v přesnosti pro Hájků, tým má celkové stříbro	48
Šestí na světě! Dvojskif Neděla – Podrazil prožil v Amsterdamu životní šampionát	49
Zemřel legendární kormidelník Jiří Pták	49



ROZŠIŘOVÁNÍ SCHOPNOSTÍ A DŮRAZ NA LIDSKÝ POTENCIÁL

„Ochrana a nedotknutelnost vzdušného prostoru České republiky, kolektivní obrana v rámci NATO, dokončení strategických projektů protivzdušné obrany a rozvoj lidského potenciálu – to jsou moje hlavní priority,“ říká velitel Vzdušných sil Armády České republiky brigádní generál Petr Tománek.



Vzdušné síly Armády České republiky mají od letošního července nového velitele. Brigádní generál Petr Tománek přebírá velení v období, kdy dynamický vývoj bezpečnostní situace v Evropě, ale i ve světě klade enormní nároky na připravenost, akceschopnost a technologickou vyspělost všech složek armády, nejen letectva. Jeho předchozí kariéra a bohaté zkušenosti z klíčových pozic ve vzdušných silách, ale i v rámci resortu obrany, dávají předpoklady k pokračování kontinuity velení v době největší technologické transformace od vzniku samostatné České republiky. Zajímalo nás, jaké jsou priority nového velitele, jaké budou jeho první kroky, ale i to, jaké úkoly a cíle čekají Vzdušné síly AČR v budoucnu.

Pane generále, přicházíte v období, kdy bezpečnostní situace v Evropě i ve světě je nestabilní a náročná, neustále se mění a vyvíjí. V čem v současné době vidíte hlavní roli českých vzdušných sil?

V takovém kontextu je úloha vzdušných sil naprosto klíčová. Potřeba rychlé adaptace, bojová připravenost, navyšování schopností, zavádění nových technologií, udržitelnost a efektivní systém velení a řízení, to nejsou jen akademické pojmy. Je to realita přežití, na kterou musíme reagovat. Proto kladu velký důraz na ochranu a nedotknutelnost vzdušného prostoru naší republiky a spolupráci v kolektivní obraně v rámci Aliance, jejíž jsme pevnou součástí.

Vaše předchozí pozice – zástupce velitele Vzdušných sil AČR – dává předpoklady k tomu, že budete pokračovat v dosavadních nastavených mantinelech plnění úkolů, které mají vzdušné síly před sebou. Co pro vás osobně pozice velitele českého letectva znamená?

Jsem u letectva od roku 1989, je to celý můj život a celá profesní kariéra. Mám rád to prostředí, letadla a lidi kolem nich. Mám to štěstí, že práce se stala zároveň i mým koníčkem. V mé předchozí pozici, kdy jsem byl zástupcem velitele vzdušných sil, jsem byl součástí týmu, takže chci pokračovat v nastavených procesech, které tento tým vytvářel. Nyní jako velitel vzdušných sil, kdy mám možnost výrazně ovlivnit, kam budou vzdušné síly směřovat a jak budou fungovat, tak to považuji nejen za výzvu, ale i za vyvrcholení celé mé profesní kariéry. Jen si asi teď více uvědomuji odpovědnost, která k této pozici patří. Tato funkce není o jednotlivci, proto je vždy důležitý pracovní tým, na který se můžete stoprocentně spolehnout. Ale to konečné rozhodnutí jde za mnou.

Říkáte, že budete pokračovat v procesech, které pracovní tým vzdušných sil nastavil. Jaké jsou ale první úkoly nebo výzvy, které na vás čekají už jako na nového velitele?

V té krátkodobé etapě nás čekají opatření na zvýšení bojové připravenosti vzdušných sil optimalizací struktury, navýšením letového úsilí operačních pilotů a provozuschopnosti letecké techniky. Vzhledem ke zhoršování bezpečnostní situace ve světě i my zvyšujeme ochranu vojenských letišť a zavádíme protidronové systémy. Zahájíme budování místa

řízení PVO a trvalého národního centra velení, řízení, koordinace a integrace vzdušných operací. Zároveň posilujeme i schopnost působení mimo stálá vojenská letiště a evidujeme potřebnou síť záložních letišť a alternativních ploch. Mezi významné úkoly patří vybudování PVO pro ochranu vybrané kritické infrastruktury, zavedení systému středního dosahu SPYDER a pořízení systému krátkého dosahu SPYDER AIO (mobilního protiletadlového raketového systému krátkého až středního dosahu). S tím souvisí posilování spolupráce s partnery a zapojení do mnohonárodních projektů včetně evropské iniciativy Sky Shield. A v neposlední řadě nás čeká zahájení budování průřezové schopnosti AČR nekinetické a kinetické ochrany kritické infrastruktury proti dronovým hrozbám.

Můžete specifikovat a konkretizovat úkoly jednotlivých základen, které jsou pod vaším velením?

V rámci dopravního letectva nás ještě v té krátkodobé etapě čeká pořídit dopravní letoun pro přepravu vládních a ústavních činitelů. To bude jedním z prvních úkolů, které na velitelství vzdušných sil čekají. U vrtulníkového letectva musíme navýšit počet bojových vrtulníků pro podporu divizního modelu sil a modernizovat systém H1 se zaměřením na interoperabilitu, vlastní ochranu a nové

zbraňové systémy. U taktického letectva se nyní finišuje s prodloužením využívání letounů gripen, což pomůže překlenout období, kdy budou do české armády postupně zaváděna letadla páté generace F-35, která by měla začít do České republiky přilétat v roce 2031. I se snížením počtu pronajímaných strojů ze 14 na 12 (z toho 10 jednomístných a dva dvoustupňové) bude ochrana vzdušného prostoru České republiky zajištěna. Zároveň je nutné zajistit bezproblémový výcvik pilotů a jejich přechod na novou platformu F-35. Plných operačních schopností nabydou letouny F-35 v roce 2035, kdy bude také ukončen pronájem gripenů.

To jsou ty hlavní úkoly, které vás čekají v rámci leteckých základen. Jak si stojíme v plnění závazků NATO a EU?

V rámci plnění aliančních závazků NATO a EU vyčleňují jednotky a útvary vzdušných sil část svých sil a prostředků pro přípravu úkolových uskupení ve prospěch NFM (NATO Force Model – Heli Unit, SBSM Čáslav, SBSM Náměšť, ADX). Dále jsou letecké jednotky vzdušných sil nasazovány v zahraničních operacích, jako je nasazení hotovostních letounů AČR pro ochranu vzdušného prostoru některé z aliančních zemí (Baltic Air Policing Litva, Air Policing na Islandu), alianční předem nastavená přítomnost





(eFP) nebo Multinational Force and Observers na Sinaji (MFO Sinaj). Takže i zde plníme dané úkoly a pokračujeme v plnění závazků, ke kterým se Česká republika zavázala.

Krátce po vašem jmenování jste na 24. základně dopravního letectva přivítal nový letoun – Embraer C-390 Millennium. Co pro vás osobně tento okamžik znamená, ale zároveň i pro vzdušné síly a českou armádu? Je to již 16 let, co na letišti přistál první transportní letoun CASA C-295...

Určitě to byl nádherný pocit, když vidíte tento velký letoun, který prvně přistává na své domovské základně. Je to ten úžasný pocit, kdy na vlastní oči vidíte, že všechny smlouvy se proměnily ve hmatatelný letoun. Na druhou stranu jako velitel se na to dívám tak, že to znamená posílení kapacity dopravního letectva pro přepravu materiálu a osob až na strategické vzdálenosti. Nyní nás čeká zavedení letounu a rozvinutí jeho schopností. S tím je spojena spousta práce, a než nabyde plných operačních schopností, tak to ještě nějakou dobu potrvá. Má velký potenciál – převážení materiálu na daleko větší vzdálenosti a většího nákladu, je to schopnost mít v případě potřeby možnost letecké evakuace, je to letoun, který má vlastní systém ochrany a je schopen přistávat na nepevných plochách. Ty možnosti, a hlavně schopnosti, má daleko větší než naše dosavadní letouny. Je to opravdu vojenský transportní letoun a stává se součástí i dalších vzdušných sil v Evropě. Pro nás je to obrovský

potenciál, kdy můžeme navzájem sdílet zkušenosti z výcviku, ale i údržby.

Velmi se hovoří o úspěšném náboru zájemců, kteří chtějí posílit naše ozbrojené síly. Jak vypadá naplněnost v počtu personálu vzdušných sil? Jak se daří naplňovat tabulkové počty, kde jsou případně rezervy a který druh personálu chybí? Je pravda, že asi nároky jsou na některých pozicích stále vyšší...

Určitý dluh vidím v počtu personálu. Dochází i k přirozenému odchodu. V současné době se situace lepší a náboru se daří. Největší rezervy jsou u 25. protiletadlového a raketového pluku, ale personál nám chybí i u dalších útvarů. Přesto existují odbornosti, kde máme problémy. Týká se to především určitých specializací. V současné době bychom potřebovali specialisty typu IT a s příchodem například letounů F-35 budeme potřebovat personál, který bude schopen držet krok s novými technologiemi u techniky, která je čím dál sofistikovanější a vybavená IT systémy. Pokud nastane situace, kdy na nízkopočetní specializaci je například pět lidí a z nějakého důvodu dva odejdou, tak máte hned téměř 50% nenaplněnost. Vidím tam dvě roviny. Nábor v rámci vzdušných sil se nám daří, co však já považuji i za svůj další úkol, je stabilizace toho personálu, který dosud slouží. Znamená to vytvořit takové pracovní podmínky, aby k fluktuaci nedocházelo. A uvědomuji si, že je to spojeno i s nabídkou různých benefitů tak, abychom

se stali atraktivním zaměstnavatelem na trhu práce a motivovali i ty, kteří již v armádě jsou a spojili s ní svou profesi i kariéru.

Nové příslušníky získáváme přímým nábořem a z absolventů Univerzity obrany, ale i její kapacity jsou omezené. Piloty získáváme téměř výhradně z jejich řad.

V posledních letech je kladen důraz na aktivní zálohu, která by v případě potřeby doplnila profesionální armádu. Jak si stojí záložníci u vzdušných sil? Jaká je zde naplněnost a jak si stojí v začlenění do jednotky? Záměrem bylo v minulosti získat například lidi z Centra leteckého výcviku. V Taktickém simulačním centru působili jako opoziční síly...

To stále platí. V Centru leteckého výcviku působí bývalí aktivní piloti a technici s nemalými zkušenostmi. V aktivní záloze vidím velký potenciál. Chtěl bych se v tomto směru zaměřit i na lidi z obranného průmyslu, například Aero Vodochody, tam působí mnoho našich bývalých vojáků. Velkou výhodou je, že mají nejen vojenský výcvik, návyky, ale mají například i platné průkazy. Takže v případě aktivace v rámci krizového stavu jsou to lidé, kteří mohou být okamžitě povoláni jako záloha. V tomto směru také navyšujeme počty a klademe důraz na ochranu a obranu, a to tak, abychom případně při odchodu specialistů je dokázali mít v systému, právě jako aktivní zálohu, a v případě krizové situace by mohli

tento personál zastoupit. Stalo se samozřejmě, že téměř při každém výcviku a cvičení jsou příslušníci aktivní zálohy jeho součástí. A také jsou součástí jednotek, které působí v zahraničních operacích, i to je pro nás velmi důležité, aby získávali zkušenosti i v rámci misí, působí v našich úkolových uskupeních při plnění aliančních závazků, kde naše letecké jednotky působí. Bereme je jako součást našeho týmu.

Jako pilot jste začínal na MiG-21, pak na L-39. Udržujete si i nadále své pilotní zkušenosti? A je důležité pro velitele letectva udržovat si je?

Určitě ano, zrovna nedávno jsem byl na letišti v Náměšti, které se nyní stalo i domovem letounů L-159 ALCA, a zalítal jsem si. Těch letů není moc, ale jsem přesvědčený o tom, že je důležité, aby i ti, kteří působí už na vyšších funkcích, si drželi licenci a lítali. Je totiž

důležité udržovat si kontakt s realitou. A když vidíte, jak to ve skutečnosti funguje, tak si zároveň ověřujete jako velitel, že všechno funguje, jak má. Létání mám rád a je důležité si ten kontakt udržet. Už jen přijít na základnu, sednout si mezi mladé lidi, pobavit se s nimi, vidět, jak celý systém funguje, tak je to zároveň ověřování si nastavených procesů zaměřených na bezpečnost. Proto podporuji i to, aby samotní velitelé létali a udrželi si samotný kontakt.

Sám jste začínal jako profesionální pilot téměř před 40 lety, takže můžete porovnat úroveň tehdy a nyní. Troufl byste si říct, jak vidíte naše letectvo s výhledem třeba za dalších 30 let?

Aktivně jsem začínal v roce 1991, musím se tedy obrátit do naší historie... už když jsem začínal, tak jsme jako mladí piloti s hrdostí hleděli na ty, kteří psali a tvořili naši leteckou

historii. Jsou to osobnosti, na které nesmíme nikdy zapomenout. A to samé platí o našich letounech. V roce 2018 jsme slavili 100 let, takže máme jedno z nejstarších letectev v Evropě i ve světě. Máme být na co hrdi. Jak na skvělé stroje, tak na skvělé piloty i konstruktéry. Ať už šlo o první republiku nebo naše druhoválečné piloty v Anglii i v Rusku. Naše letectvo bylo velmi dobře vycvičené. Při transformaci došlo k určité redukci. Ale jsem přesvědčený, že jsme důstojnými nástupci, i když počty techniky i personálu se snížily. A výhled do budoucna? Dnes je jakákoliv technika nabažená novými technologiemi, vývoj jde stále kupředu a mě těší, že dokážeme držet krok. Zavádíme nové systémy a s tím souvisí nové schopnosti. Máme nové helikoptéry, nový transportní letoun, zavádíme novou protivzdušnou obranu. I když se početně nemůžeme srovnávat s tím, co tady bylo, když jsem nastupoval já a kdy byly stovky letounů a desítky letišť, tak dnes



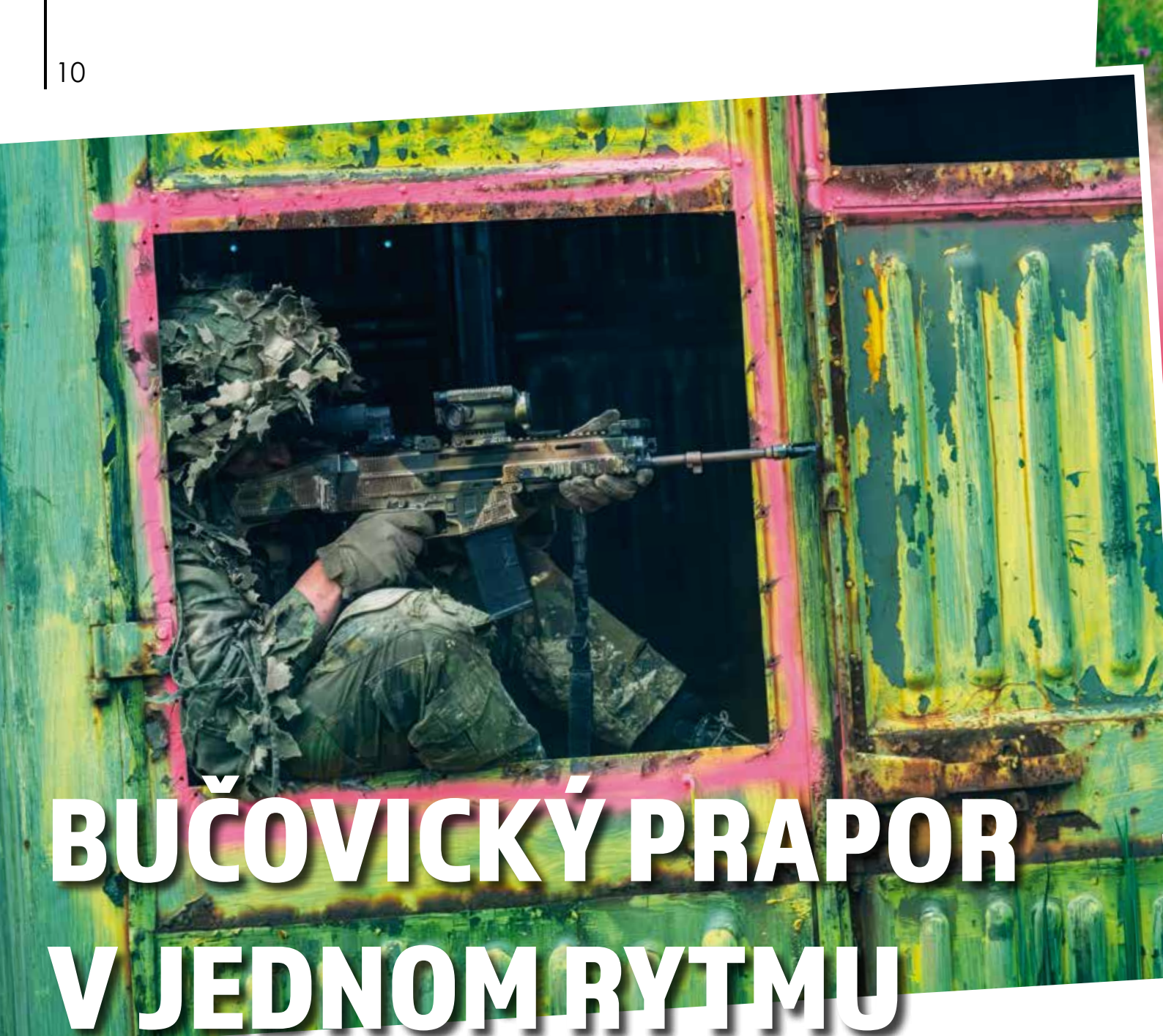
máme letectvo, které je skvěle vycvičeno, jsme součástí NATO a jsme jeho plnohodnotným partnerem, který plní úkoly jak v rámci naší republiky, tak aliančních požadavků.

Jako velitel vzdušných sil stojíte na samém začátku. Jaký chcete být velitel, jak byste chtěl, aby vás vaši podřízení vnímali?

Znovu to musím zdůraznit. Jsem týmovým hráčem, který dokáže naslouchat a přemýšlet o jiných názorech. Chci vést lidi tak, aby věděli, co mají dělat, aby znali naše cíle a abych je dokázal získat svou vizí. Zkrátka vybudovat si tým lidí, kteří jsou schopni vyjádřit svůj názor, dát jim šanci vyslovit i kritické názory, které nejdou s hlavní linií, v tom vidím tu důležitou součást pracovního týmu. Na druhou stranu – jsme vojáci, takže to poslední slovo má a musí mít vždy velitel.

Text: Jana Deckerová, foto: Jan Kouba





BUČOVICKÝ PRAPOR V JEDNOM RYTMU

Čtrnáct dní na Libavé prověřilo bučovické mechanizované jednotky v zákopovém boji, zastavěném prostoru, při působení dronů i ošetřování raněných. Cvičení Iron Spike 2 ale především ukázalo, zda jednotlivé součásti 74. mechanizovaného praporu dokážou v rozhodující chvíli fungovat jako jeden celek.

Poslední dva týdny července patřil vojenský újezd Libavá jednomu z nejvýznamnějších letošních výcviků 74. mechanizovaného praporu „plukovníka Bohuslava Malečka“. Praporní cvičení Iron Spike 2 spojilo mechanizované jednotky, minometnou baterii, zdravotníky i další prvky praporu do scénářů, které vycházely nejen z požadavků současného výcviku, ale také ze zkušeností moderního bojiště.

Zákopové systémy, boj v zastavěném prostoru, bezpilotní prostředky, rychlé změny postavení, palebná podpora nebo ošetření bojových zranění. Jednotlivé činnosti se od sebe lišily, společný cíl však zůstával stejný – prověřit, zda prapor dokáže propojit odbornosti, rozhodování velitelů a činnost jednotek do fungujícího systému.

„Smyslem praporního cvičení není ověřit jednu konkrétní dovednost. Potřebujeme vidět,

jak spolu dokážou fungovat jednotlivé části praporu, jak velitelé reagují na vývoj situace, a jestli jsme schopni přenášet poznatky ze současných konfliktů přímo do výcviku. Právě schopnost přizpůsobovat se je dnes jedním ze základních předpokladů úspěchu,“ uvedl velitel 74. mechanizovaného praporu podplukovník Miroslav Maixner.

Zkušenosti, které se vracejí do výcviku

Současné konflikty znovu ukazují význam schopností, které ještě před několika lety nebyly v evropských armádách v takovém centru pozornosti. Rozsáhlé zákopové systémy, permanentní působení bezpilotních prostředků nebo nutnost velmi rychle měnit palebná a velitelská stanoviště dnes zásadně ovlivňují způsob vedení pozemního boje.

Právě tyto poznatky se promítly také do cvičení Iron Spike 2.

Nešlo o mechanické kopírování situací z konkrétního konfliktu. Smyslem bylo vyhodnocovat relevantní zkušenosti a hledat způsob, jak je využít v přípravě vlastních jednotek. Bučovický prapor tento přístup uplatňuje dlouhodobě. Podplukovník Maixner opakovaně zdůrazňuje význam experimentování, kritického vyhodnocování vlastních postupů, vystupování z komfortní zóny a neustálého vývoje.

Dva týdny na Libavé proto nebyly sledem předem známých drillů. Velitelé i vojáci se museli přizpůsobovat měnícím se podmínkám a pracovat se situací tak, jak se právě vyvíjela.

Návrat zákopového boje

Jednou z nejnáročnějších epizod byla činnost mechanizovaných jednotek při dobývání





zákopového systému. Na první pohled jde o jednoduchý úkol – získat protivníkovu postavení. Ve skutečnosti vyžaduje přesnou návaznost jednotlivých kroků. Palebné krytí, pohyb útočících družstev, vstup do zákopu, jeho postupné čištění i následné zabezpečení získaného prostoru musí vytvořit jeden nepřerušovaný sled činností.

Jakmile se některá jeho část zpozdí nebo se-
leže, důsledky okamžitě pocítí ostatní. Vojáci proto necvičili pouze samotný útok. Velký důraz byl kladen na sladění čet, komunikaci mezi družstvy a schopnost velitelů reagovat na situace, které se nevyvíjely přesně podle původního plánu. Právě schopnost přizpůsobit se neočekávanému vývoji považuje vedení bučovického praporu za jednu z významných předností českých vojáků.

„Český voják vyniká schopností pružně a operativně reagovat na jakékoliv situace,“ připomněl už při aliančním cvičení Allied Spirit zastupce velitele praporu major Radek Pavlica. Na Libavě dostala tato schopnost velmi konkrétní podobu. Každé družstvo mělo jasně stanovenou úlohu, její splnění však vždy záviselo na činnosti těch, kteří postupovali před ním, vedle něj nebo mu poskytovali podporu.

Minometník musí zvládnout víc než minomet

Úplně jiný charakter měla část výcviku minometné baterie. Příslušníci jednotky nejprve zaujali postavení na okraji lesa. Rozmístili minomety, připravili je k činnosti a zamaskovali

je tak, aby co nejvíce snížili pravděpodobnost odhalení protivníkem. Pak se situace změnila. Minometníci opustili prostředí odpovídající jejich hlavní odbornosti a přesunuli se do zastavěné oblasti. Museli změnit způsob pohybu, využívání krytu i vzájemnou součinnost. Procvičovali střelbu z ručních zbraní, budování palebných stanovišť a reagovali také na přítomnost bezpilotních prostředků. Právě drony významně mění pravidla hry. Jednotka, která setrvává příliš dlouho na jednom místě, se vystavuje riziku odhalení a následného napadení. Maskování proto už dávno není pouze otázkou správně natažené maskovací sítě. Rozhoduje rychlost přesunu, práce s terénem, omezení vlastní zjistitelnosti a schopnost opustit prostor dříve, než protivník informace využije.

Pro minometnou baterii tak výcvik znamenal mnohem víc než pouze zvládnutí jejich hlavní zbraně. Museli prokázat stejné základní bojové schopnosti jako ostatní vojáci praporu.

Když začne boj o čas

Zatímco mechanizované jednotky dobývaly zákopy a minometná baterie měnila postavení, zdravotníci řešili jiný důsledek boje – raněné. Realistické scénáře využívaly tréninkové muláže simulující různé druhy bojových poranění. Zdravotníci museli rychle určit, který stav bezprostředně ohrožuje život, provést nezbytné úkony, stabilizovat pacienta a připravit jej k dalšímu odsunu.

To vše pod časovým tlakem a v prostředí, kde bojová činnost pokračovala. „Na cvičení víme, že jde o simulaci, ale snažíme se pracovat



stejně, jako bychom byli v reálné situaci. Člověk musí rychle vyhodnotit stav raněného, určit, co ho bezprostředně ohrožuje na životě, a zároveň myslet na to, že kolem něj pokračuje bojová činnost. Právě stres a časový tlak jsou to, co se snažíme dostat do výcviku co nejvíce," popsal jeden ze zdravotníků 74. mechanizovaného praporu. Správně provedený zdravotnický postup je totiž pouze jednou částí úkolu. Tou druhou je schopnost provést ho správně ve chvíli, kdy má zdravotník minimum času, neúplné informace a musí zároveň respektovat situaci jednotky v prostoru.

Součinnost rozhoduje

Právě rozdílnost jednotlivých částí výcviku nejlépe ukázala hlavní smysl cvičení Iron Spike 2. Mechanizovaný prapor není pouze součtem bojových rot. Aby mohl dlouhodobě

plnit úkol, potřebuje palebnou podporu, logistiku, zdravotnické zabezpečení, funkční spojení i velitelský systém. Každý z těchto prvků může pracovat perfektně samostatně, ale teprve jejich správné propojení vytváří skutečnou bojovou schopnost.

Na úrovni praporu proto velitelé sledují nejen to, zda jednotka splnila konkrétní úkol. Stejně důležité je, zda se informace dostaly včas tam, kam měly, zda bylo možné včas přijmout rozhodnutí a zda na něj ostatní součásti dokázaly reagovat. Právě taková součinnost se nedá vybudovat během jednoho dne. Musí se opakovaně procvičovat, vyhodnocovat a znovu testovat v jiných podmínkách.

Před zásadní změnou

Iron Spike 2 má pro bučovický prapor ještě jeden rozměr. 74. mechanizovaný prapor má

jako první mechanizovaný prapor 7. mechanizované brigády přejít na nová pásová bojová vozidla pěchoty CV90. Modernizace však nebude pouze technickou změnou.

Nové vozidlo přinese jiné schopnosti a možnosti, současně ale bude nutné přizpůsobit výcvik osádek, velitelů i celých jednotek. To, co vojáci nyní získávají během cvičení na stávající technice, schopnost rychle rozhodovat, měnit postup a spolupracovat napříč odbornostmi, bude základem i pro další etapu výstavby praporu.

Nová technika totiž sama o sobě bojovou sílu nevytvoří. Tu vytvářejí lidé, kteří ji dokážou využít, a jednotky, které umějí své schopnosti propojit.

Text a foto: kpt. Romana Spitzerová





**VELITEL, KTERÝ
SÁZÍ NA STANDARD,
KRITIKU A VÝVOJ**

„SÍLA MECHANIZOVANÉHO PRAPORU NESTOJÍ JEN NA TECHNICE, ALE HLAVNĚ NA LIDECH, KTEŘÍ JI UMĚJÍ VYUŽÍT,“ ŘÍKÁ PODPLUKOVNÍK MIROSLAV MAIXNER

Čtyřiasmdesátý mechanizovaný prapor „plukovníka Bohuslava Malečka“ z Bučovic patří mezi útvary, které dnes stojí na důležitém rozcestí. Na jedné straně pokračuje v každodenním výcviku a plnění úkolů mechanizované jednotky, na straně druhé se připravuje na zásadní modernizační změnu spojenou s budoucím zaváděním nových bojových vozidel CV90. V čele praporu stojí podplukovník Miroslav Maixner, důstojník, který prošel velitelskými funkcemi doma i v zahraničních operacích a který se netají tím, že za nejúčinnější zbraň dnešní jednotky nepovažuje jen techniku, ale také schopnost neustále se vyvíjet, ověřovat nové postupy a vystupovat z komfortní zóny.

Od rodinné tradice ke službě u mechanizované jednotky

Rozhodnutí stát se vojákem z povolání u Miroslava Maixnera nevzniklo náhodou. Vyrůstal ve vojenské rodině a právě rodinné prostředí pro něj bylo jedním z prvních impulsů. Významnou roli sehrál především jeho dědeček, který byl silně ovlivněn legionářskou tradicí a službu státu vnímal jako smysluplnou životní cestu. Právě od něj si budoucí velitel odnesl přesvědčení, že vojenské povolání může být něčím víc než jen zaměstnáním. K armádnímu prostředí měl blízko i díky svému otci, který působil jako velitel školní roty na Odborné škole Vojenské policie v Moravské Třebové. Přestože otec nebyl nekritickým zastáncem armádní kariéry, vedl se synem otevřené debaty o tom, co vojenská služba člověku dává a co mu naopak může vzít. Dnes s odstupem let Miroslav Maixner říká, že právě tyto rozhovory mu pomohly vnímat službu realisticky a odpovědně, nikoli jen romanticky.

Studium, které obstálo i v době zahraničních operací

Maixnerovo studium na Univerzitě obrany bylo zaměřeno na mechanizované vojsko a vševojskové velení. Právě takové odborné zaměření se ukázalo jako důležité i v době, kdy Armáda České republiky působila především v zahraničních operacích na Balkáně a v Afghánistánu.

Podle Miroslava Maixnera základní vojenské principy zůstávají stejné bez ohledu na to, kde je jednotka nasazena. Mění se prostředí, míra rizika nebo konkrétní úkoly, ale zásady rozhodování, práce s podřízenými a velitelská odpovědnost zůstávají. Právě mechanizované jednotky tehdy tvořily podstatnou část zahraničních kontingentů, a zkušenosti z těchto operací se tak promítly nejen do výcviku, ale i do celkového uvažování velitelů.

Současně však upozorňuje, že zkušenosti z Afghánistánu nebylo možné brát jako univerzální a neměnný návod. Jednou z chyb bylo podle něj přesvědčení některých vojáků, že to, co nevyužili v asymetrickém konfliktu, už

nebude potřeba ani v budoucnu. Vývoj posledních let ale ukázal, že armáda musí být připravena na mnohem širší spektrum hrozeb a konfliktů.

Tři mise, tři různé školy velení

Miroslav Maixner absolvoval celkem tři mise v Afghánistánu a každá pro něj znamenala jiný typ zkušenosti. První nasazení v rámci pátého provinčního rekonstrukčního týmu v provincii Lógar pro něj bylo především vstupem do koaličního prostředí a první skutečnou velitelskou odpovědností v operaci. Druhá mise, u OMLT ve Vardaku, přinesla podle jeho slov vysokou míru nebezpečí, nepředvídatelnosti a každodenní nutnosti rychle vyhodnocovat situaci v přímém kontaktu s afghánskými

jednotkami. Třetí mise, u jedenácté strážní roty na základně Bagráh, byla pro něj nejtěžší z pohledu velitele, protože zde nesl odpovědnost za celý kontingent o více než 170 lidech. Vedle samotných misí považuje za zásadní i své zkušenosti z velitelských kurzů v Izraeli, které mu pomohly rozšířit pohled na vedení jednotky, kritické myšlení i způsob přípravy vojáků na moderní bojiště.

Dnešní bojiště vyžaduje reakce na nové hrozby

Podle Miroslava Maixnera nestačí spoléhat na zavedené postupy. Jednotka musí být schopna neustále prověřovat vlastní postupy, kriticky je hodnotit a upravovat podle nových zkušeností. Právě proto klade důraz na

Bučovický 74. mechanizovaný prapor byl jako nejmladší útvar 7. mechanizované brigády reorganizován ze 74. lehkého motorizovaného praporu, jak je patrné z bojového praporu.





experiment, konstruktivní kritiku a schopnost velitelů i vojáků vystupovat z pohodlí zavedených schémat.

Podle něj jsou dnes jednou z nejvýraznějších výzev bezpilotní prostředky, jejichž význam se v posledních letech prudce zvýšil. Upozorňuje přitom, že nejen boj s drony, ale i jejich vlastní využití musí být vícevrstevné a promyšlené. Mechanizované jednotky podle něj potřebují autonomní bezsádkové systémy UAS (Autonomous Unmanned Systems) a bezsádková pozemní vozidla UGV (Unmanned Ground Vehicle) nejen na úrovni praporu, ale i v rámci rot, aby dokázaly reagovat na současné prostředí boje.

Stejně důležitá je pro něj protivzdušná obrana a schopnost vytvářet vícevrstevnou odpověď na hrozby na bojišti. Zároveň zdůrazňuje, že modernizace techniky sama o sobě nestačí. Významné místo podle něj zaujímá i využití umělé inteligence při plánování a vyhodnocování dat z bojiště, stejně jako boj v elektromagnetickém prostoru.

CV90 jako změna myšlení, ne jen výměna techniky

74. mechanizovaný prapor čeká v budoucnu zásadní přezbrojení na vozidla CV90. Miroslav Maixner tuto změnu nevnímá jen jako příchod nové platformy, ale jako hlubší proměnu celé jednotky. Nové vozidlo podle něj přinese vyšší úroveň ochrany, kvalitnější systém řízení



palby, lepší velení díky BMS (Battle Management System) a obecně vyšší schopnost přežít a působit na moderním bojišti.

Zároveň ale upozorňuje, že technika sama nic negarantuje. Reálnou bojovou hodnotu vytváří až propojení kvalitního výcviku, dobré struktury, správného využití bezpilotních prostředků, schopnosti pracovat s daty a odpovídající protivzdušné obrany. Jinými slovy: budoucnost mechanizovaného praporu nestojí jen na tom, co dostane do výzbroje, ale především na tom, jak s novými schopnostmi naloží.

Lidé jako rozhodující faktor

V závěru se Miroslav Maixner vrací k tématu, které považuje za naprosto zásadní – ke kvalitě lidí. Ani nejmodernější technika podle něj nedokáže nahradit motivované, vzdělané a připravené vojáky. Proto otevřeně mluví o potřebě odborníků v oblasti komunikačních a informačních systémů, osádek a specialistů na údržbu nové techniky. Upozorňuje také na to, že armáda musí umět tyto lidi nejen vycvičit, ale také si je udržet.

Na otázku, zda jsou lidé v České republice ochotni za svou zemi bojovat, odpovídá bez váhání kladně. Podle něj je většina lidí připravena bránit to, co považuje za své – rodinu, svobodu, domov, region a vlastní zemi. A právě v tom vidí smysl vojenské služby. Službu vojáka z povolání tak nevnímá jen jako otázku zaměstnání, ale také jako otázku hrdosti. Armáda podle něj nabízí nejen odpovědnost a náročnou práci, ale také prostor pro profesní i osobní růst. A právě v kombinaci kvalitních lidí, odborného vývoje a ochoty učit se novým věcem vidí budoucnost mechanizovaných jednotek.

Text: kpt. Romana Spitzerová, foto: archiv 7. mb



DIGITÁLNÍ PAMĚŤ ARMÁDY JE PŘIPRAVENA



Vojenský ústřední archiv (VÚA) získal od Ministerstva vnitra oprávnění ukládat archiválie v digitální podobě. Jako první specializovaný archiv v České republice může nově přebírat a dlouhodobě ukládat také archiválie vzniklé v elektronickém prostředí. Navázal tím na dvacet let systematické práce, během nichž převedl z analogické do digitální podoby přes 3,2 milionu stran dokumentů, přičemž k tomu vybudoval i potřebné technické zázemí. Rozhodnutí vydané letos v dubnu představuje významný milník nejen pro Digitální archiv Ministerstva obrany, ale i pro celé vojenské archivnictví.

Co vlastně znamená uchovávat dokumenty v digitální podobě? Dokument, který vznikne dnes, nemusí mít již žádný papírový originál a za několik let už nemusí existovat ani program, ve kterém byl vytvořen. Přesto může mít jednou pro historiky stejnou hodnotu jako dokument, rozkaz, fotografie nebo vojenská mapa, vzniklé v papírové (analogové) podobě. Digitální archiv proto musí zajistit, aby takový dokument zůstal bezpečně uložený, čitelný a dohledatelný i za desítky či stovky let.

Od papíru k digitální paměti

Cesta k digitalizaci začala už v roce 2004, kdy vstoupil v platnost nový archivní zákon. Ten upozornil mimo jiné na význam digitálních kopií při studiu archiválií.

„V archivním zákoně mě zaujalo ustanovení o tom, že archiválie by se měly studovat v digitálních kopiích. Pokud nejsou, až pak mohou být předkládány v originálu. To nás přivedlo na myšlenku vybudovat digitalizační linku a začít převádět do digitální podoby archiválie, které se nejvíce žádají v badatelské a častým používáním se ničí,“ řekl ředitel Vojenského historického archivu (VHA) Július Baláž.

V roce 2007 získal VÚA digitalizační linku s digitální kamerou a začal archivní materiály systematicky převádět do elektronické podoby. S rostoucím počtem digitalizovaných dokumentů se ale objevil nový problém – jak je bezpečně zpřístupnit veřejnosti.

„Když jsme měli naskenovaný první milion stran, začali jsme řešit, co s nimi dál. Přístup k nim jsme měli jen my, veřejnosti jsme je ale nabídnout nemohli, protože nám chyběl systém, který by to umožnil,“ vzpomínal Július Baláž.

Právě potřeba jejich prezentace společně s potřebou trvalého ukládání vybraných archiválií vzniklých v resortním systému elektronické spisové služby vedly ke vzniku Digitálního archivu Ministerstva obrany. Dnes se ve VÚA eviduje již více než 3,2 milionu digitalizovaných stran.

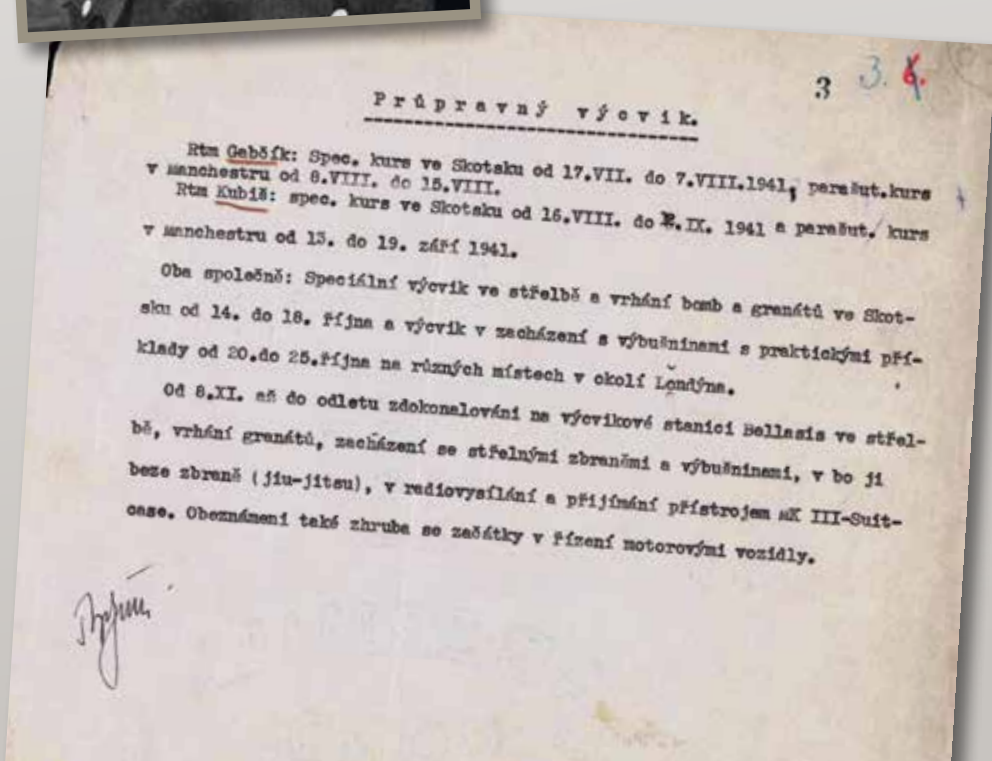


Dvě cesty, jeden archiv

Digitální archiv má dvě základní úlohy. První je uchovávat a prezentovat digitální kopie původně analogových archiválií. Papírové dokumenty, fotografie nebo další materiály se převedou do digitální podoby, zatímco originály zůstávají bezpečně uloženy v depozitáři.

Druhou je dlouhodobé uchovávání dokumentů, které vznikají už jen v elektronické podobě. „Když jsme začali budovat digitální archiv a zároveň se rozvíjela elektronická spisová služba, bylo jasné, že jednou budeme muset převzít i elektronicky vzniklé dokumenty a trvale je uchovávat jako digitální archiválie,“ vysvětlil ředitel VHA Július Baláž.

Právě v tom spočívá letošní změna. Digitální archiv dosud mohl ukládat pouze digitalizované kopie analogových archiválií. Po získání oprávnění od Ministerstva vnitra však může přebírat také archiválie vzniklé v elektronickém prostředí a zajišťovat jejich trvalé uchování.



V praxi to znamená, že Vojenský ústřední archiv může převzít například dokument vytvořený v elektronické spisové službě resortu obrany a zajistit, aby zůstal zachovaný, důvěryhodný, čitelný a dohledatelný i za desítky let.

„Digitální archiv vznikl proto, aby zpřístupnil digitalizáty a zároveň zajistil, aby elektronické dokumenty prošly celým životním cyklem od svého vzniku až po trvalé uložení v archivu,“ popsal Július Baláž.

Aby dokument přežil i vlastní technologii

Dlouhodobé uchování digitálních dokumentů ale není jednoduché. Technologie, software i datové formáty se mění, a to, co dnes bez problémů otevřeme, nemusí být za několik desetiletí čitelné. Digitální archiv proto zajišťuje nejen bezpečné uložení dat, ale také jejich dlouhodobou dostupnost a čitelnost. Pro tento účel bylo ve VÚA vybudované hlavní (primární) úložiště v Praze a zároveň i požadované záložní (sekundární) úložiště v Olomouci. Obě úložiště jsou zrcadlově stejná a slouží k zachování dat v případě výpadku nebo havárie v jednom z nich.

Od projektu k oprávnění

Vybudování digitálního archivu trvalo řadu let. Nejprve byla vytvořena studie proveditelnosti a následně byl zřízen v roce 2017 Elektronický správní archiv (ESA). V roce 2020 vzniklo následně i zadání pro vybudování Digitálního archivu Ministerstva obrany a v dubnu 2021 byl vybrán jeho dodavatel. Systém vybudovala společnost IBM a stejný rok na podzim byl uveden do provozu v Praze i Olomouci.

Technická infrastruktura ale sama o sobě nestačila. VÚA potřeboval také oprávnění k ukládání archiválií v digitální podobě, který vyžaduje archivní zákon. O jeho získání usiloval přibližně čtyři roky a první dvě žádosti nebyly vůbec úspěšné.

Jedním z největších problémů byl způsob, jakým musí být digitální archiválie připraveny pro dlouhodobé uložení. Takzvaný archivní informační balíček (AIP – Archival Information Package) tehdy ještě neměl jednotně stanovenou podobu, protože celostátní metodika neexistovala.

Zlom nastal v prosinci 2024, kdy byla vydána celostátní metodika se vzorovým AIP. Na jejím základě získal VÚA na jaře 2025 od společnosti IBM vzorový archivní balíček, získaný z dokumentů uložených v Elektronickém správním archivu, a na přelomu května a června 2025 podal třetí žádost na získání tzv. oprávnění.

„K obsahu výměnného balíčku jsme dostali zhruba dvě strany připomínek. Provozní dokumentaci jsme měli připravenou podle vlastních i zahraničních vzorů, ale Ministerstvo vnitra mezitím vydalo vlastní šablonu a trvalo na jejím dodržení. Museli jsme proto dokumentaci upravit tak, aby odpovídala jeho požadavkům,“ uvedl vedoucí oddělení digitálního archivu a digitalizace archiválií Miroslav Budín. Po technické stránce žádost posuzoval Národní digitální archiv. Odbor

1912-1932 Poručík pěch. z pov. 2-1088 1721 G a b č i k Josef

Datum	hodnost	změna	Důvod změny a poznamenání dokladů.
den	měsíc	rok	
17	7	1941	rotmistr absolvoval základní kurs sabot. ve Skotsku STS 26 od 17/7-7/8 1941.
10	8	1941	absolvoval parašut.kurs na STS 51. od 10/8-16/8. 1941.
14	10	1941	absolvoval speciální kurs ve Skotsku ve střelbě od 14/10-18/10. 1941.
20	10	1941	absolvoval kurs střelby a výbušin v Londýně
26	10	1941	přidělen šs.výcvikové stanici na Bellasie STS 2. od 26/10-28/12 1941.
28	12	1941.	odeslán do akce jako parašutista.
28	10	1942	vyznamenán šs.válečným křížem „1939“ 8j.4215 Taj. III. odb. ze dne 7/11 1942.
28	10	1942	povýšen na poručíka pěch. z pov. 8j.4215. Taj. III. odb. ze dne 7/11 1942 s účinností a počín 28/X 1942.
7	3	1944	poručík Udělena Pam. Medaile.
18.	6.	1948.	zastřelen v Praze

archivní správy Ministerstva vnitra musel VÚA následně prokázat, že splňuje další předepsané požadavky – od zabezpečení a zálohování dat až po stavební, bezpečnostní a požární podmínky.

První specializovaný archiv v Česku

Výsledek je o to významnější, že VÚA se stal prvním specializovaným archivem v České republice, který toto oprávnění získal. Na obdobném řešení pracují i další instituce, například Univerzita Karlova, s níž VÚA dlouhodobě spolupracuje.

„S kolegy z Univerzity Karlovy jsme byli v pravidelném kontaktu a vzájemně jsme si předávali zkušenosti. Nakonec jsme oprávnění ukládat archiválie v digitální podobě získali jako první,“ konstatoval ředitel VHA Baláž. Podle Miroslava Budína sehrála důležitou roli také technická připravenost resortu. „Ministerstvo obrany do projektu investovalo výrazně více prostředků, takže jsme měli lepší technické zázemí. Například záložní úložiště v jiné lokalitě (v Olomouci), které je pro získání oprávnění nezbytné,“ upozornil.

Více než tři miliony stran

Digitální archiv se dál rozvíjí. Ve VÚA už převedli do digitální podoby více než 3,2 milionu stran a pokračují v modernizaci systému. Využívají například nové databázové prostředí

a program ELZA (Elektronické zpracování archiválií), který usnadňuje správu archivních dat, jejich zpracování i zpřístupňování veřejnosti.

Nejde o počítače. Jde o paměť

Největším přínosem digitálního archivu je možnost uchovat historické prameny pro další generace a zároveň chránit jejich fyzické originály. „Smyslem digitalizace není nahradit originály, ale chránit je. Čím méně s nimi musíme manipulovat, tím déle je zachováme pro další generace,“ řekl Miroslav Vrbeník, vedoucí oddělení IKS. Dokumenty, které už žádnou papírovou podobu nemají, pak získávají bezpečné místo pro dlouhodobé uchování.

Letošní rozhodnutí Ministerstva vnitra uzavírá jednu důležitou etapu a zároveň otevírá novou. VÚA se díky němu může starat nejen o digitální podobu historických dokumentů, ale také o materiály, které vznikají dnes v elektronické podobě a jednou budou svědectvím o naší době. „Tento úspěch vnímáme nejen jako ocenění práce vojenského archivnictví a našich odborných pracovníků, ale především jako závazek do budoucna – dál rozvíjet moderní archivní praxi a péči o historické prameny v souladu se současnými technologickými standardy,“ dodal ředitel Vojenského ústředního archivu Josef Žikeš.

Z PAPÍRU DO *DIGITÁLU*

CO VŠECHNO VOJENSKÝ ÚSTŘEDNÍ ARCHIV DIGITALIZUJE

Vojenský historický archiv (VHA), jako jedna ze součástí Vojenského ústředního archivu, uchovává přibližně 22 běžných kilometrů archiválií v analogové podobě. Do digitální podoby se zatím podařilo převést více než 3,2 milionu stran. Na první pohled obrovské číslo, ve skutečnosti však jde jen o jednotky procent celkového množství uložených materiálů. Digitalizace není úkolem na několik let. Je to dlouhodobá práce, která vyžaduje nejen moderní techniku, ale také pečlivý popis každého dokumentu a spolupráci s dalšími institucemi.



Nejde jen o skenování

Fondy VHA obsahují dokumenty, fotografie, mapy, seznamy (kartotéky), osobní materiály a další historické prameny. Každá archiválie musí být při digitalizaci nejen převedena do elektronické podoby, ale také správně popsána. Každý naskenovaný dokument dostane svůj „digitální štítek“ – metadata. Ta určují například, odkud pochází, do jakého fondu patří, v jakém kartonu se nachází nebo jaké má inventární číslo. Díky tomu ho lze později snadněji dohledat.

„Takový postup jsme zavedli už v roce 2007, takže každá digitalizovaná archiválie má od té doby svůj index – název fondu, zkratku fondu, číslo kartonu, inventární číslo a podobně. Nemůžeme digitalizovat a nepopisovat,“ vysvětlil Július Baláž. Bez těchto kroků by vznikla rozsáhlá databáze obrázků, ve které by bylo obtížné se orientovat.

22 kilometrů historie

Archiválie jsou uloženy v krabicích širokých 11 centimetrů. Jeden běžný metr představuje přibližně osm kartonů a v jednom kartonu může být odhadem 400 až 500 stran. Přesný počet stran uložených ve 22 kilometrech archiválií určit nelze. Jde ale o desítky milionů dokumentů. Současná digitalizační linka zvládne převést přibližně 15 až 17 tisíc stran měsíčně. V porovnání s celkovým objemem archiválií tak digitalizované materiály stále představují jen malou část archivně zpracovaných fondů.

„Když jsme začali digitalizovat, byl jsem dotázán, jak dlouho nám bude trvat digitalizace našich archivních fondů. Řekl jsem, že pokud budeme digitalizovat při tomto tempu, které máme, tak jen těch asi 25 procent našich fondů, které jsou inventarizované, tzn. archivně zpracované, by trvalo digitalizovat sto let,“

zavzpomínal ředitel Vojenského historického archivu. Zrychlení digitalizace proto zůstává velkou výzvou do budoucna. Jednou z možností je využití automatizované skenovací linky, která by část práce zvládla bez nepřetržité manuální obsluhy. Samotná rychlost skenování ale není jediným omezením. „Každý dokument musí být také správně popsán a opatřen potřebnými metadaty, což celý proces zpomaluje. Nestačí tedy dokument jen naskenovat, ale musíme vědět, odkud pochází a jak ho později dohledat,“ upřesnil Baláž.

Každá fotografie má svůj příběh

Mezi zajímavé fondy patří také fotoarchiv s přibližně 100 tisíci fotografiemi. Jejich popisy jsou zatím převážně v papírové podobě. Cílem digitalizace je převést je do elektronické podoby a umožnit rychlé vyhledávání podle osob, míst, událostí nebo témat.



DESTROY HITLER

A hand holding a red bomb, with a large blue 'X' over it, positioned over a map of Czechoslovakia. The background features a repeating pattern of airplane silhouettes.

MARCH 15TH 1939
HITLER OCCUPIED PRAGUE

by
INCREASING PRODUCTION

HELP US TO LIBERATE CZECHOSLOVAKIA SOON



Archiv digitalizuje i historické negativy, k jejichž zpracování získal speciální skener. Postupně tak vznikají nové digitální kopie, které archiv opatřuje popisy a zpřístupňuje prostřednictvím digitálního portálu. Badatelé tak budou moci snáze dohledat například fotografie vojenské techniky, významných osobností, vojenských cvičení nebo událostí spojených s historií československé armády a československých dějin vůbec.

Od druhé světové války po válečné hroby

Mezi první materiály, které se začaly digitalizovat už v roce 2007, patřily fondy z období druhé světové války. VÚA tehdy spolupracoval se slovenskými archivy a poskytoval jim materiály, které tamní instituce neměly.

Od té doby se záběr digitalizace výrazně rozšířil. Dnes se postupuje napříč různými historickými obdobími i typy archiválií – od písemných dokumentů přes fotografie až po plakáty nebo další materiály, které pomáhají dokumentovat vojenské dějiny. Mezi nejvýznamnější patří archivní kulturní památky. Vojenský historický archiv jich uchovává celkem jedenáct.

Patří mezi ně například válečné deníky československých jednotek v SSSR, dokumenty spojené s výsadekovou skupinou Anthropoid nebo jmenný seznam československých dobrovolníků roty Nazdar z roku 1914.

Právě materiály spojené s druhou světovou válkou a československým odbojem patří k archiváliím s mimořádnou historickou hodnotou a velkým zájmem badatelů.

Válečné hroby v digitální podobě

Jedním ze současných projektů je digitalizace katastru válečných hrobů z první světové války. Zachované materiály pocházejí především z 20. let minulého století a obsahují například

fotografie, údaje o místě, mapky a jména lidí, kteří jsou v hrobech pohřbeni.

Na projektu spolupracují VÚA, Vojenský historický ústav a odbor pro válečné veterány a válečné hroby. Archiv poskytuje materiály, Vojenský historický ústav digitální fotoaparát a odbor pro válečné veterány pracovníky pro digitalizaci.

„Naskenováním všech získaných dokumentů se vytvoří databáze hrobů spojená se jmennými seznamy konkrétních vojáků. K digitalizátům pak budeme moci všichni – jak odbor pro válečné veterány, tak my jako ústřední archiv

i Vojenský historický ústav,“ upřesnil Július Baláž. Výsledkem bude nejen digitální podoba historických dokumentů, ale také databáze využitelná pro instituce i veřejnost, například při pátrání po konkrétním vojákovi nebo místě jeho posledního odpočinku.

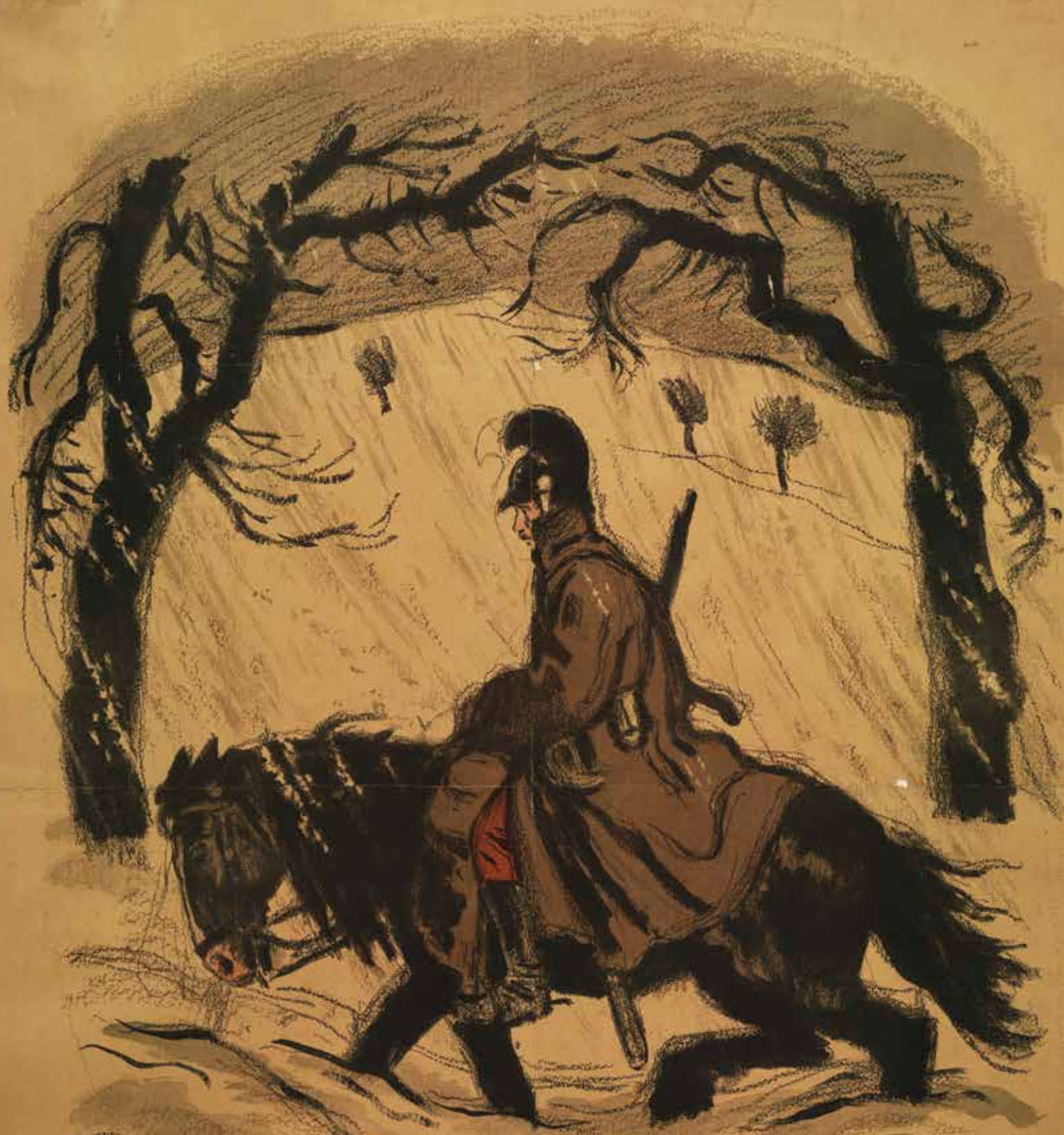
Spolupráce nekončí u českých hranic

VÚA spolupracuje také se zahraničními archivními institucemi. Podle ředitele Baláže mají velmi dobré vztahy především se Slovenskem a Maďarskem, v kontaktu jsou také s institucemi v Rakousku a Německu. Některé archivní fondy mají jednotlivé země společné. Zajímavým příkladem jsou německé trofejní fondy z druhé světové války. Archiv v nich uchovává materiály týkající se 1. až 20. divize SS, Říšského válečného soudu (1935–1945) nebo dokumenty vztahující se k holocaustu na Ukrajině a v Bělorusku z roku 1941. Jde o archiválie evropského významu.

„Uvažuji o tom, že bychom je v brzké době začali digitalizovat a zpřístupnili je veřejnosti. Chceme ukázat, že i takové materiály jsou v našich fondech, a umožníme badatelům, aby je mohli studovat také v digitální podobě,“ uvažoval ředitel Vojenského historického archivu. Zájem ze zahraničí je patrný už dnes. Přístupné jsou například jmenné seznamy Němců odsunutých do amerického okupačního pásma v roce 1946 a transportní seznamy jednotlivých sběrných míst za celý rok 1946. Databázi transportů archiv poskytl také Sude-toněmeckému muzeu.

„Badatelé se na nás obracají například s dotazy, zda byla konkrétní rodina vystěhovávána z určitého města, zda k tomu existuje příslušný seznam, s kým její členové cestovali, kam byli odvezeni a jak transport probíhal,“ dodal Július Baláž.





M. V. 1914

Vzpomente svých bratří v poli!
Sběrna v Praze na Radnici
Staroměstské č. tel. 85

ARCHIV NENÍ JEN PRO HISTORIKY



Digitální archiv neslouží jen historikům a profesionálním badatelům. V jeho fondech hledají lidé stopy po vojenské historii svých rodin, konkrétních vojácích a jednotkách i informace o historických událostech, vojenské technice nebo válečných hrobech. Na Vojenský ústřední archiv se se svými otázkami obracejí také badatelé ze zahraničí.

Ani rozvoj digitálních služeb však nenahradil osobní práci s archiváliemi. Badatelna Vojenského historického archivu zůstává dlouhodobě plně využívána. „Máme ji neustále obsazenou. Zdaleka totiž ještě není zdigitalizováno všechno a řada badatelů potřebuje pracovat přímo s originálními archiváliemi nebo s fondy, které jsou zatím dostupné pouze v klasické badatelně,“ řekl Miroslav Budín.

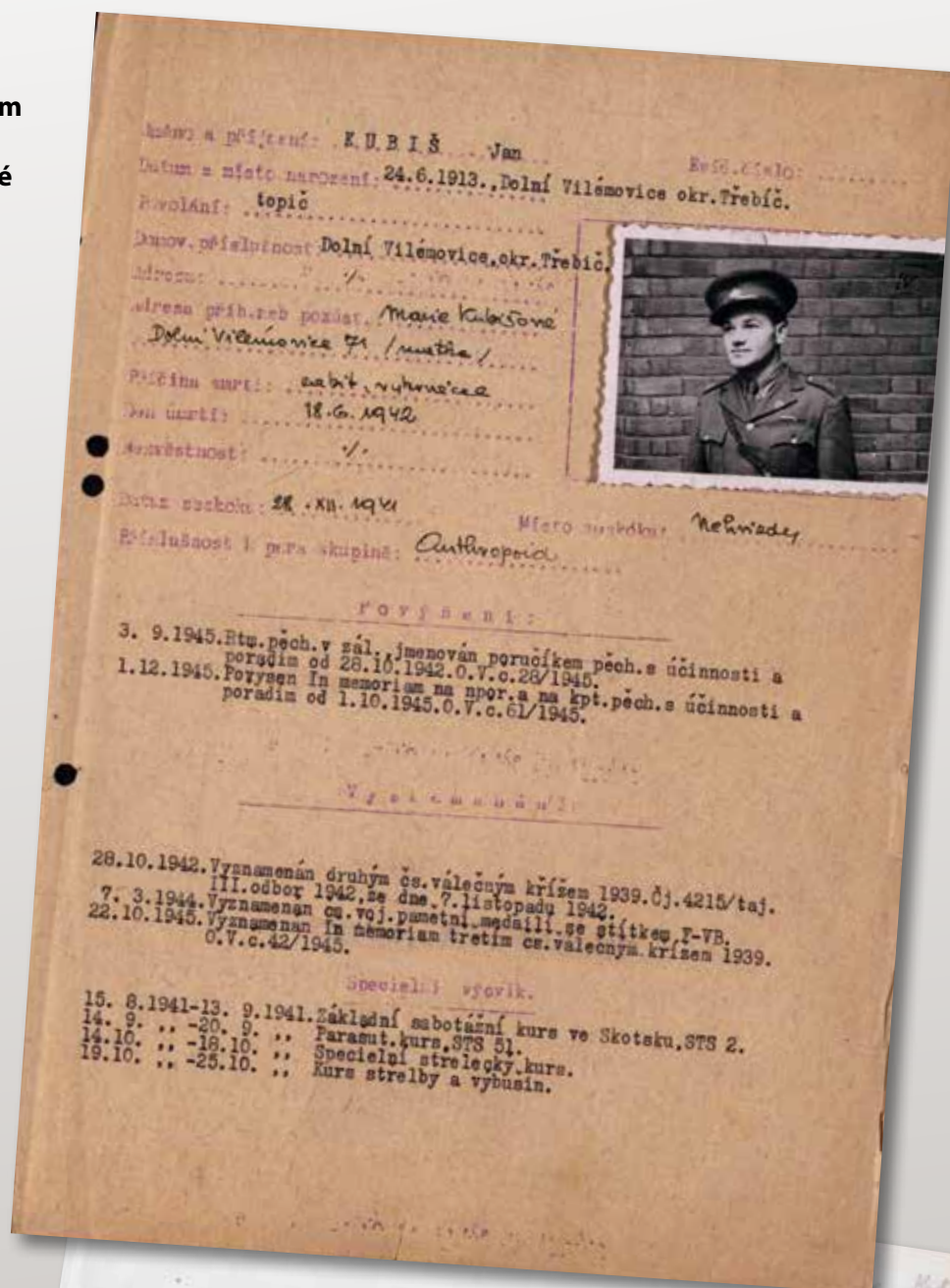
Zároveň ale přibývá lidí, kteří mohou archivní materiály studovat z domova. Digitalizace otevírá fondy právě těm, pro které by cesta do Prahy byla časově nebo vzdáleností příliš náročná. Aby se však v množství dokumentů dokázali zorientovat, nestačí archiváře pouze naskenovat. Důležité je jejich správně popsat a zařazení.

„Právě díky již zmiňovaným metadatům lidé snadno najdou to, co hledají. Nemusí procházet tisíce dokumentů – podle zadaných údajů se i online rychle dostanou třeba ke konkrétní krabici nebo inventárnímu číslu, kde je požadovaný dokument uložen,“ vysvětlil Július Baláž.

Badatelem nemusí být historik

Badatelem nemusí být jen historik nebo vědecký pracovník. Do archivu může přijít každý, kdo hledá informace o svých předcích, konkrétním vojákovi, vojenské jednotce nebo historické události.

Kdo chce studovat archiváře online, musí se nejprve zaregistrovat. Stejně jako při návštěvě badatelně je potřeba ověřit totožnost a vyplnit badatelský list. Teprve potom získá přístup ke zpřístupněným digitálním archiváliím. „Archivní zákon stanovuje, že každý, kdo nahlíží do archiválií, musí mít badatelský list, ať jde o analog, nebo digitál. V digitálním prostředí ale potřebujeme vědět, s kým máme tu čest. Proto musí dojít k identifikaci prostřednictvím



Můj úkol tkví v zájmu v tom, že společně s jiným příslušníkem československé armády budu odeslán do vlasti, abych v šase, na místě a v situaci, která se podle našeho ujištění na místě a na daných okolnostech bude stát nejvýhodnější, provedl nějakou sabotážní, nebo teroristickou akci, tak činbou, aby měla patřičný ohlas jak doma, tak na hranicích Československé republiky. Účinná podle svého nejlepšího vědomí a svědomí vše, abych tento úkol, k jehož provedení jsem se dobrovolně přihlásil, úspěšně splnil.

Londýn, 1. prosince 1941.

Stu. Kalby

e-identity a následně k vyplnění badatelského listu," popsal Baláž.

Přístup i ze zahraničí

U badatelů ze zahraničí je postup složitější. Protože nemohou využít českou elektronickou identitu, musí archiv jejich totožnost ověřit individuálně. „Českou e-identitu mohou v současné době využívat jen čeští občané. U zahraničních badatelů proto ověřujeme totožnost na základě zaslaného dokladu. Tímto způsobem už máme zaregistrované a ztotožněné desítky lidí," vysvětlil Miroslav Budín.

Tuto možnost archiv využívá především pro badatele ze Slovenska, stejným způsobem ale může ověřit i zájemce z dalších zemí. A těch není málo. Například badatelé z Německa ve fondech Vojenského ústředního archivu hledají informace o odsunu německého obyvatelstva po druhé světové válce, transportních seznamech nebo osudech svých rodin.

Méně žádostí, více samostatného hledání

Dalším cílem digitálního archivu je badatelům co nejvíce usnadnit přístup k archiváliím. V budoucnu by už neměli pokaždé žádat o zpřístupnění jednotlivých dokumentů. Po přihlášení a ztotožnění si budou moci sami procházet digitalizované archiválie určené ke zveřejnění. Systém přitom automaticky zaznamená, které materiály si zobrazili, takže odpadne většina administrativy. „Postupně zveřejňujeme všechny zdigitalizované archiválie ve formě náhledů s vodoznakem. Přístup k nim získá každý badatel po ověření totožnosti. Systém zároveň automaticky zaznamená, které dokumenty si prohlédl, takže budeme mít přehled o jejich využívání, aniž by musel o každý dokument zvlášť žádat," popsal vedoucí oddělení digitálního archivu a digitalizace archiválií s tím, že podle těchto dat může archiv lépe plánovat další digitalizaci a zpřístupňování.

Archiv, který přijde za badatelem

Digitální badatelna klasickou badatelnu nahradí. Vojenský ústřední archiv totiž stále uchovává miliony dokumentů, z nichž se zatím podařilo zdigitalizovat jen část. Díky digitalizaci se ale historické prameny postupně

dostávají i k lidem, kteří by se do archivu osobně jen těžko vypravili. „Dnes jsou lidé zvyklí hledat informace online. Je proto přirozené, že stejným způsobem chtějí pracovat i s archivními dokumenty. Naším cílem je jim to co nejvíce usnadnit," uzavřel Július Baláž.

Str. 18 až 25 text: Lucie Růžková, archiválie poskytl VÚA

Číslo kmenového listu **0-110** / 1925 Rok oděvu **1925** Rok narození **1925**

Kmenový list.

Jan

1	Příjmení a jméno Wierich				
2	Číslo kmenového listu 135	3	Rok oděvu 1925	4	Poradové číslo příslušné oděvních 469
5	Příjmení a jméno otce Velka Fr. H.				

6	dat. narození 6/2. 1905	20	staven lesník zám. franc.	
7	v otci Smirnov	21	plamen lesník	
8	v politické straně	22	Společ. zastání 3. kl. div. 2. p. voj. z. ústřed. 4. kl. voj. z. ústřed. 4. kl. voj. z. ústřed.	
9	v. skup. ročník 1925	23	Základní oděvnost lesník	
10	abec Kraba	24	staven lesník	
11	politická strana Pravda	25	staven lesník	
12	staven lesník	26	staven lesník	
13	Příjmení a jméno otce Wierich	27	staven lesník	
14	Staven příjmení a jméno matky Smirnov	28	staven lesník	
15	Matka Gabriel	29	staven lesník	
16	Poradní lesník	30	staven lesník	
17	Staven lesník	31	staven lesník	
18	Národnost lesník	32	staven lesník	
19	Adresa narození lesník	33	staven lesník	
34	Klasifikace a zastupování v oděvu lesník		35	Staven lesník

36. Způsob oděvu a jeho provedení **lesník**

37. Způsob oděvu **lesník**

DA MO – STATISTIKA ZA ROK 2025

Počty archiválií a uživatelů

Digitalizáty	162 500
Digitalizovaných stran	3 155 000
Stránky publikované na DB MO	1 250 000
Datový objem	cca 12 TB
Měsíční přírůstek skenů	cca 15 000
Registrovaní badatelé celkem	3 100
Z toho ztotožnění	910
Z toho zahraniční	35
Vyřízených žádostí o náhledy a reprodukce	3 270
Počet přístupů na web vuapraha.cz	43 000



DVC 2026





ZKUŠENOST, KTERÁ SE NEZTRATÍ

„DVC JE ARMÁDA NA ZKOUŠKU, NENÍ TO ZRYCHLENÁ VÝROBA HOTOVÝCH VOJÁKŮ,“ ŘÍKÁ NADROTMISTR MIROSLAV PERHÁČ

Dobrovolné vojenské cvičení (DVC) není jen o střelbě, taktice nebo zvládnutí fyzické zátěže. Pro mladé účastníky představuje především první setkání s vojenským režimem, ve kterém záleží na přesnosti, disciplíně, vzájemné spolupráci a odpovědnosti za celé družstvo. Během několika týdnů si musí zvyknout na pevně stanovený program, náročný výcvik i situace, které většina z nich dosud znala pouze z vyprávění nebo obrazovky.

Nadrotmistr Miroslav Perháč



Na to, aby jednotlivé části výcviku DVC u 532. praporu elektronického boje vytvořily jeden funkční celek, dohlíží hlavní instruktor nadrotmistr Miroslav Perháč. Přímou odpověď také za střeleckou přípravu a ochranu proti zbraním hromadného ničení. Z bezprostřední blízkosti tak sleduje nejen to, jak se účastníci učí zacházet se zbraní, orientovat v terénu nebo plnit taktické úkoly, ale také jak se mění jejich přístup, disciplína a schopnost spolehnout se jeden na druhého.

V rozhovoru vysvětluje, z čeho mají studenti při nástupu největší obavy, proč pro některé

představuje první týden „studenou sprchu“ a které okamžiky je během výcviku dokážou nejvíce posunout. Současně připomíná, že dobrovolné vojenské cvičení není zrychlenou cestou k dokonale připravenému vojákov. Je především příležitostí získat základní vojenské dovednosti, poznat vlastní možnosti a vyzkoušet si, zda je vojenské prostředí správnou cestou pro další život.

Jaká je vaše role při dobrovolném vojenském cvičení a za které části výcviku odpovídáte?

Působím jako hlavní instruktor. Mým úkolem je koordinovat celý systém výcviku tak, aby na sebe jednotlivá zaměstnání navazovala, všechno společně fungovalo a aby se stihlo vše podle plánu. Současně odpovídám za střeleckou přípravu a přípravu v oblasti ochrany proti zbraním hromadného ničení.

S jakými očekáváními a obavami studenti nejčastěji nastupují?

Často si nevěří po fyzické stránce a mají obavy, zda zvládnou odbornou přípravu. Bojí se například, že se nedokážou orientovat podle mapy nebo že jim nepůjde chemická příprava. Největší obavy logicky vycházejí z toho, co ještě nikdy nezažili. Pro většinu z nich jsou úplně nové střelby nebo házení ručního granátu. Právě z granátů měli někteří na začátku skutečný respekt.

Jak hodnotíte jejich motivaci, přístup k disciplíně a celkové nasazení?

Motivaci většinou mají velmi dobrou. S disciplínou je to zpočátku složitější, protože si musí zvyknout na vojenský režim. Přesně stanovené vstávání, rozcvičky, zaměstnání, nástupy i časy přesunů.

Největší problém byla zpočátku dochvilnost. Když je nástup ve dvě hodiny, znamená to stát na místě přesně ve dvě, nikoliv se teprve ve dvě začít scházet. První týden byl proto pro některé trochu studenou sprchou. Už během druhého týdne bylo vidět výrazné zlepšení. Postupně si uvědomí, že stanovený režim má svůj důvod.

Které části výcviku jsou fyzicky a psychicky nejnáročnější?

Po fyzické stránce byla podle mě nejnáročnější taktická příprava. Studenti strávili celý den

v ochranných vestách, se zbraněmi a další výstrojí. Procvičovali přiskoky, pohybovali se v terénu a opakovaně plnili taktické úkoly. Na konci dne už na nich byla únava opravdu znát. Psychicky měli někteří největší obavy z házení granátů. Jakmile ale první hod bezpečně zvládli, napětí z nich spadlo a jejich reakce byla často přesně opačná. Chtěli si to okamžitě zopakovat. Podobné to bylo se střelbami. Jakmile získali jistotu, chtěli střílet více.

Co všechno se studenti během dobrovolného vojenského cvičení naučí?

Seznámí se se základními vojenskými dovednostmi. Učí se bezpečně zacházet se zbraní, střílet, pohybovat se na bojišti, orientovat se v terénu, poskytovat první pomoc a používat prostředky individuální ochrany. Součástí je také tělesná příprava, vojenský režim a především práce v týmu.

Je ale důležité říct, že za jeden měsíc se z nikoho nestane hotový voják. Účastníci získají základ a poznají, co vojenská služba obnáší. Je to možnost si armádu vyzkoušet, nikoliv zrychlená výroba plně připravených vojáků.

Jak se během výcviku mění jejich schopnost spolupracovat a spoléhat se jeden na druhého?

Na začátku jim chvíli trvá, než se jako skupina poznají a začnou fungovat společně. Postupně se jejich spolupráce prohlubuje a stále více si uvědomují, že výsledek nezávisí jen na jednotlivci.

Samozřejmě se objevují také lidé, kteří se snaží fungovat sami nebo opakují stejné chyby. To může v kolektivu vytvářet napětí, protože chyba jednoho často ovlivní celé družstvo. Právě proto se je po celou dobu snažíme vést k tomu, aby si pomáhali, komunikovali a chápali společnou odpovědnost.

Překvapili vás někteří účastníci svým výkonem nebo osobním posunem?

Velmi příjemně nás překvapil přístup celé skupiny ke střelecké přípravě, na kterou klademe velký důraz. Na začátku samozřejmě nebyla manipulace se zbraněmi vždy úplně jistá. Během druhého a třetího týdne se ale studenti výrazně zlepšili a u některých už byla jejich práce se zbraní na překvapivě vysoké úrovni. Výborné výkony předváděly také některé studentky. Ve střelecké a taktické přípravě dokázaly předčít část chlapců ve svém družstvu. Bylo vidět, že mají zájem, soustředí se a chtějí se zlepšovat.

Které zkušenosti mohou studenti využít také v běžném životě?

V první řadě dochvilnost, řád a disciplínu. Naučí se, že stanovený čas nebo úkol je potřeba respektovat a že jejich přístup ovlivňuje také ostatní.

Prakticky mohou využít orientaci podle mapy a pohybu v terénu. Přínosná je také fyzická příprava a zkušenost, že únava nebo bolavé svaly neznamenají konec světa. Člověk se naučí pracovat se svými silami, regenerovat



a pokračovat i ve chvíli, kdy už to není úplně pohodlné. Zkrátka fungovat v určitém diskomfortu.

Může cvičení pomoci při rozhodování o vstupu do aktivní zálohy nebo o kariéře vojáka z povolání?

Určitě ano. Dobrovolné vojenské cvičení může být dobrou vstupní branou a příležitostí poznat vojenské prostředí. Výcvik je nastavený tak, aby účastníci dostali kvalitní základy, jednotlivé činnosti si bezpečně vyzkoušeli a současně je výcvik motivoval.

Dá se říct, že jde o armádu na zkoušku. Studenti poznají vojenský režim, tělesnou přípravu i základní odbornosti, kterými musí projít každý voják. Zároveň si musí uvědomit, že skutečná služba, například u bojového útvaru, může být po fyzické i psychické stránce podstatně náročnější. V neposlední řadě, případnou službu vojáka z povolání mohou absolventi nastoupit u kteréhokoli útvaru pozemních sil podle svého výběru, ne jen tam, kde absolvovali výcvik.

Co byste vzkázal studentům, kteří zvažují účast v příštím roce?

Doporučil bych jim zapracovat na fyzické kondici, ale ještě důležitější je správná motivace. Neměli by se hlásit pouze kvůli finanční odměně. Vojenské prostředí by je mělo alespoň trochu zajímat a musí být připraveni na to, že budou celý měsíc součástí kolektivu.

Armáda je založena na týmové práci. Když někdo nemá zájem, odmítá spolupracovat nebo ostatním výcvik úmyslně komplikuje, ovlivňuje tím celou skupinu. Kdo ale přijede s chutí něco se naučit, pracovat na sobě a pomáhat ostatním, může si z dobrovolného vojenského cvičení odnést opravdu hodně.

Dobrovolné vojenské cvičení není pouze zkušeností na několik týdnů. Účastníkům může pomoci poznat vlastní možnosti, naučit je fungovat v kolektivu a ukázat jim, zda je vojenské prostředí cestou, kterou by se chtěli vydat také v budoucnu.

DO ARMÁDY MĚ TO TÁHLO UŽ DLOUHO

**„TADY JSEM ZJISTIL, CO DOKÁŽU A KAM SE MŮŽU POSUNOUT,“
ŘÍKÁ VOJÍN JAN TROJEK**

Dobrovolné vojenské cvičení chtěl využít jako příležitost poznat armádu zblízka, prověřit vlastní schopnosti a překonat své hranice. Po třech týdnech výcviku má voják Jan Trojek za sebou první střelby, taktickou přípravu, náročné přesuny i noc strávenou v terénu. V rozhovoru popisuje, co ho během výcviku překvapilo, co pro něj bylo nejtěžší a proč ho tato zkušenost utvrdila v zájmu o další působení v armádě.

Do armády ho to táhlo už delší dobu. Dobrovolné vojenské cvičení proto voják Jan Trojek vnímal jako příležitost vyzkoušet si vojenský život, překonat vlastní hranice a zjistit, zda je pro něj služba v armádě správnou cestou. Když jsme s ním hovořili, měl za sebou tři týdny výcviku, první střelby, taktiku, zrychlené přesuny i noc strávenou v poli.

Co vás přivedlo k rozhodnutí absolvovat dobrovolné vojenské cvičení?

Do armády mě to táhne už delší dobu. Dobrovolné vojenské cvičení jsem vnímal jako možnost vyzkoušet si, co dokážu, v čem mám ještě rezervy a kam se mohu posunout. Zároveň jsem chtěl poznat vojenské prostředí a ověřit si, jestli je pro mě armáda správnou cestou.

S jakými očekáváním jste do výcviku nastupoval? Naplnila se?

Očekával jsem, že výcvik bude ještě tvrdší a že všechno bude velmi striktní. Nakonec mi ale jeho nastavení dává smysl. Je náročný, ale cílem není člověka samoučelně zničit. Instruktoři nás chtějí připravit, něco nás naučit a postupně nás posouvat. V konečném důsledku to považuji za mnohem přínosnější.

Co pro vás bylo fyzicky a psychicky nejnáročnější?

Psychicky nejnáročnější pro mě bylo komplexní zaměstnání spojené s přespáním v lese. Měli jsme málo spánku a museli jsme dál fungovat. Pomáhalo ale to, že jsme pracovali v buddy týmech (ve dvojicích) a navzájem se podporovali.

Po fyzické stránce byl nejtěžší zrychlený přesun. Dostal jsem při něm křeč do nohy,

takže pro mě byl náročnější než pro ostatní, ale nakonec jsem obtíže překonal a společně s ostatními to zvládl.

Co nejzajímavějšího jste se během výcviku naučil?

Nejvíce mě zaujala manipulace se zbraní. Naučili jsme se správný postoj, bezpečné zacházení se zbraní a postupy, které musíme dodržovat při střelbě i během taktické přípravy.

Který zážitek vám zůstane v paměti nejdéle?

Určitě výcvik ochrany proti zbraním hromadného ničení. Práce v plynové masce a další činnosti, které jsme si během chemické přípravy vyzkoušeli, pro mě byly něčím úplně novým. Právě proto mi tento výcvik utkvěl v paměti.

Změnil výcvik váš pohled na armádu a práci vojáků?

Určitě ano, a to poměrně výrazně. Před nástupem jsem měl o armádě některé stereotypní představy. Myslel jsem si, že je to především tvrdý dril a bezmyšlenkovitě plnění rozkazů. Ve skutečnosti jsem poznal, že člověk musí přemýšlet, nést odpovědnost a umět spolupracovat s ostatními.

Využijete něco z toho, co jste se naučil, také v běžném životě?

Rozhodně. Velmi užitečná je zdravotní příprava, například použití turniketu při silném krvácení. To je dovednost, která může při dopravní nehodě nebo jiné mimořádné situaci někomu zachránit život. Hodit se může také orientace podle mapy, pohyb v terénu nebo schopnost





zachovat klid a správně reagovat v náročné situaci.

Jak důležitá byla během výcviku spolupráce?

Velmi důležitá. Já sám jsem spíše člověk, který se drží stranou a nevyhledává velké kolektivy. Právě proto mi výcvik v této oblasti hodně pomohl. Naučil jsem se více komunikovat, zapojit se do týmu a spoléhat se na ostatní. Zjistil jsem, že práce v dobrém kolektivu může být skvělá a že právě v kolektivu člověk zvládne mnohem více než sám.

Uvažoval byste po této zkušenosti o službě vojáka z povolání nebo o vstupu do aktivní zálohy?

Ano, určitě. Tato zkušenost mě v tom ještě více utvrdila.

Doporučil byste dobrovolné vojenské cvičení také dalším studentům?

Na sto procent. Je to výborná zkušenost a dobrá příprava pro každého, kdo přemýšlí

o armádě nebo si chce vyzkoušet něco úplně nového. Jsou tady skvělí instruktoři, dobrý kolektiv a podle mě si každý najde část výcviku, která ho bude bavit.

Budoucím účastníkům bych poradil, aby se zbytečně nestresovali. Nemají se čeho bát a rozhodně to stojí za to. Praktická rada na závěr. Vezměte si více sportovních bot, a hlavně hodně ponožek. Opravdu hodně ponožek.

Pro Jana Trojka se dobrovolné vojenské cvičení nestalo pouze zkouškou fyzické kondice. Pomohlo mu lépe poznat vlastní možnosti, naučit se spoléhat na ostatní a změnit některé původní představy o vojenské službě. Zkušenost z výcviku ho zároveň utvrdila v tom, že by svou budoucnost mohl spojit s armádou.

Text a foto: kpt. Jan Králíček



EMBRAER OFICIÁLNĚ PŘEDAL PRVNÍ C-390 MILLENNIUM ČESKÝM VZDUŠNÝM SILÁM



Vzdušné síly AČR 16. července letošního roku na 24. základně dopravního letectva Praha-Kbely oficiálně převzaly první ze dvou letounů Embraer C-390 Millennium. Slavnostního momentu se zúčastnili představitelé Ministerstva obrany i velení Armády ČR. Oba víceúčelové transportní letouny se stanou součástí zdejší kbelské letky. Druhý stroj by měla armáda převzít v prosinci 2027.



AKTIVNÍ ZÁLOHA

BOJOVNÍK

S EMPATICKOU DUŠÍ

Nebýt jeho vstupu do aktivní zálohy, pravděpodobně by se rodina jedné malé dívky vyrovnávala s neuvěřitelnou tragédií či těžkými následky. Desátník Martin Jeníček, starší řidič na četě tranzitních uzlů spojovací rotý v Žatci u 4. brigády rychlého nasazení, výrazně přispěl k záchraně holčičky, která se v kempu opařila vařící vodou z kotlíku. Drama se odehrálo předloni v létě na výcviku vojenského plavání na Berounce. „Jen jsem byl ve správný čas na správném místě,“ říká skromně rodák z Ústí nad Labem, který vyučuje jako instruktor taktickou první pomoc. „Pomáhat a být ještě společnosti platný byl hlavní důvod, proč jsem šel znovu do armády,“ tvrdí muž, který se pokládá za bojovníka. Empatickou duši ale v sobě nezapře.



Myšlenky má srovnané jako oblečení ve skřínce, které zařezává do komínků. Když desátník Martin Jeníček dostane otázku, proč se rozhodl do aktivní zálohy vstoupit, odpoví bez patosu. „Impulsem byla současná nepříznivá bezpečnostní situace ve světě.“ Před čtyřmi lety zavolał na Krajské vojenské velitelství do Ústí nad Labem, a tím celý proces rozjel. Na základní kurz do Vyškova ale nemusel, v letech 1989–1991 absolvoval základní vojenskou službu.

Nadřízení mají pochopení

Na Krajském úřadě Ústeckého kraje, kde pracuje jako úředník na odboru dopravy, jej na cvičení AZ uvolňují bez problémů. „Oproti jiným záložákům mám výhodu, že na odboru dopravy pracuje plno příslušníků z ozbrojených sil ve výslužbě, a tak mají pochopení.“ Jeho život je akční. Byl vedoucím zásahové jednotky na Krajském ředitelství Celní správy v Ústí nad Labem, speciálního útvaru určeného k zadržování pachatelů trestné činnosti na ředitelství v Ústí nad Labem. „Byl jsem lovcem zla.“ Rovněž zachraňuje životy, školí vojáky jako instruktor z taktické první pomoci. I když je aktivním záložákem, je zařazen mezi profesionály, mezi kterými jsou ale i příslušníci AZ. „Taktickou první pomoc tedy učím jak profesionály, tak i záložáky, a to buď na vyžádání velitele čety nebo velitelů družstev. Vždy se ale jedná o instruktáž v rámci mého působení v AZ.“ Záložáky i vojáky proškoluje z kurzů TLS (Tactical Lifesaver) i z postupů v rámci CLS (Combat Life Saver).

Velení spojovací rotý mělo o Jeníčka zájem, zaujalo je, že učí poskytnutí první pomoci.

Dělá instruktora ve firmě TFAT.cz, která se zabývá výukou taktické první pomoci, a to převážně pro bezpečnostní složky. „V té době neměli na rotě žádného zdravotníka, tak jsem se jim hodil.“

S vojáky z povolání skáče i padákem, ale mimo výcvikový kurz. „Jako průzkumník jsem při základní vojenské službě absolvoval v roce 1990 výsadkářský výcvik na padácích OVP-80.“ Ani v civilu se seskoky nepřestal. „Během mého působení u celní správy jsem využíval padáky typu křídlo a po vstupu do AZ provádím výsadky na armádních padácích OVP-12.“

Rozdílné zbraně i taktika

Jako příslušník AZ slouží v 56 letech u 4. brigády rychlého nasazení v Žatci v pozici staršího řidiče na četě dopravních uzlů spojovací rotě. A co je jeho náplní? „Se speciálním vozidlem Tatra 815 MRRP vyjedeme do výcvikového prostoru, na vozidlo naložíme stožáry a na nejvyšších kopcích vybudujeme stanoviště.“ Právě ta umožňují propojit jednotlivá místa velení s jednotkami v terénu a zajišťují, aby mezi nimi fungovala nepřetržitá komunikace. Vojenské řidičské zkoušky neabsolvoval. „Vzhledem k omezeným kapacitám výcviku, kdy mají logicky přednost profesionální vojáci, jsem na kurzu řízení zatím nebyl.“ Služba vyžaduje i péči o svěřenou techniku. „Kontrolujeme stav baterií, funkčnost vysílaček i vnitřního vybavení.“ Co se týče vozu, na něm dělá údržbu v rámci letních a zimních přechodů. „Na opravy posíláme auta do dílen.“



Před čtyřmi lety ale svou kariéru u AZ začínal u 41. mechanizovaného praporu v Žatci. Byl zařazen k rotě AZ jako starší střelec. „V sestavě družstva jsem byl vyzbrojený puškou pro přesnou střelbu typem BREN 2 PPS.“ Po vstupu do AZ však zjistil, že armáda je vyzbrojena odlišně než celní správa. „Jak pistole CZ P-10, tak BREN 2 PPS byly pro mě něčím úplně

novým. V celní správě jsem střílel z pistole Glock a samopalu CZ Scorpion nebo HK MP5.“ Zbraně v AČR nebyly jediným rozdílem oproti jeho dřívější profesi. „Na vojenskou zelenou taktiku, výcvik v zastavené oblasti i taktickou přípravu a sebeobranu v uzavřených prostředcích jsem si musel rovněž zvykat.“

Kamarádství na celý život

Když má říct, co ze své profese může uplatnit v AZ, neváhá. „Z pozice úředníka nic, ale z působení u celní správy se mnoho činností s armádou překrývá. Hlavně střelba, zdravotní i taktická příprava a dobrá kondice.“ Fyzičku si pro cvičení AZ utužuje během, vojenskými dálkovými pochody i seskoky padákem. I když má před sebou vzhledem k věku poslední čtyři roky služby, spojovací rota má s ním ještě plány. „Posílají mě na kurz velitele družstva.“

Službu u AZ si pochvaluje, protože vidí, kam se armáda od doby, kdy byl na základní vojenské službě, posunula. „Po čtyřech letech u AZ musím ocenit její progres, pokročila v metodice výcviku, disponuje modernějšími zbraněmi a vylepšila taktiku v otevřené krajině.“ Uchazečům, kteří uvažují o vstupu do AZ, doporučuje, aby si nejprve vše srovnali v hlavě. „Protože působit v jakékoli bezpečnostní ozbrojené složce není jednoduché. Pokud si adept umí představit, do čeho jde, měl by je zkusit.“

A co je podle Jeníčka největším bonusem u AZ? „Kamarádství na celý život.“

Text: Petr Třešňák, foto: autor, des. Jaroslav Čech a Kryštof Waněk



SE SYNEM NA VÝCVIKU

Do aktivní zálohy se mu povedlo zlákat mladšího syna Ondřeje. „Nastoupí příští rok,“ hlásí hrdě. „Manželka říká, že se potatil. Výcvik má ode mě odmalička, nyní se mnou skáče i padákem. Pro vstup do AZ má dobrou průpravu. Třeba se jednou potkáme na cvičení.“

MAFIÁNY ZATKL V LESE

I když jako velitel útvaru rychlého nasazení u celní správy zažil několik zásahů proti pachatelům, jeden se mu vryl do paměti. „Podmínkami se totiž podobá vojenskému nasazení,“ líčí Jeníček. Od operativce dostal útvar informací, že si Vietnamci s Poláky během dne v lese předávají pašované cigarety. „Nasunuli jsme se do daného prostoru, zakopali se a vyčkávali na přesnou hodinu.“ Když došlo k předání kontrabandu, jednotka vyběhla z úkrytů. „Pachatelé nic takového nečekali, jeden se lekl tak, že mu selhal svěrač,“ směje se. „Vlastně se jednalo o pohodový a rychlý zásah, všichni lehli do trávy a my je pozatýkali.“

DVA TÝDNY PLNÉ ZÁŽITKŮ

Mezinárodní mládežnický tábor (ICC) se po 15 letech vrátil do České republiky. Dva týdny v červenci hostila Vojenská zotavovna Bedřichov ve Špindlerově Mlýně 181 dětí vojáků z 11 členských zemí CLIMS ve věku 15 až 18 let. Organizátorem akce za Českou republiku byla Volareza, která společně se složkami armády a Ministerstva obrany zajistila pestrý program.

Tábory pořádá každoročně jedna z 12 zemí sdružených v CLIMS (Výbor sociálně vojenských organizací) a nabízí dětem možnost poznat jiné země a jejich kultury, navazovat nová přátelství a zdokonalovat se v angličtině, která je společným komunikačním jazykem celého tábora.

Program spojil sportovní a vzdělávací aktivity s poznáváním České republiky. Účastníci navštívili například Prahu, Zoo Dvůr Králové i perlu českého baroka hospitál Kuks, iQLandii v Liberci, Stezku korunami stromů v Janských Lázních a řadu dalších míst. K vrcholům patřily dvoudenní Army Days, připravené společně

s příslušníky sekce rozvoje sil MO, Vojenské policie a Agentury vojenského zdravotnictví. Děti se seznámily s prací profesionálních vojáků a vojenských policistů a vyzkoušely si úkoly na stanovištích, vojenskou techniku a viděly ukázkou výcviku služebních psů.

Úspěch ocenila prezidentka CLIMS

Na zajištění ICC se vedle Volarezy podílela také Agentura služeb MO a ÚVN Praha. Mimořádně pozitivní přijetí letošního ročníku potvrdila prezidentka CLIMS dr. Paula Costa.

Text a foto: Patrik Letocha

COMITÉ DE LIAISON
INTERNATIONAL DES ORGANISMES
MILITAIRES SOCIAUX
- Le Président -



BwSW e.V. • Zanderstr. 7 • 53117 Bonn • Germany

To
Mr. Ing. Libor Tejnil
Director of Volareza

Bundeswehr-Sozialwerk e.V.
CLIMS Sekretariat
Zanderstr. 7
D - 53117 Bonn
phone: +49 (0)228 377 37 - 234
telefax : +49 (0)228 377 37 - 444
Email: bwswjfi@bundeswehr.org

19.08.2026

Thank You for Hosting the International CLIMS Camp 2026

Dear Director Tejnil,

On behalf of CLIMS and all participating member nations, I would like to express our sincere gratitude for your outstanding hospitality and for hosting this year's International CLIMS Camp (ICC).

Thank you very much for the excellent organisation and successful delivery of this wonderful event. We truly appreciate the tremendous amount of work, dedication and commitment that went into planning and coordinating every aspect of the camp. The high standard of organisation and the warm welcome shown to all participants made this ICC a memorable experience for everyone involved.

Please also accept our deepest respect and appreciation for your entire organising team. Their professionalism, enthusiasm and tireless efforts contributed greatly to the success of the camp.

We would especially like to extend our heartfelt thanks to Mr. Patrik Letocha, Mrs. Andrea Papadopulosová, Mr. David Tejnor and Mrs. Markéta Havelková for their invaluable support, commitment and exceptional cooperation throughout the event. Their hard work and kindness were greatly appreciated by all participants.

Thank you once again for your generosity, friendship and dedication to the CLIMS family.

With my warmest regards and sincere appreciation,

Yours sincerely,

Dr. Paula Costa
President



volareza
HOTELY • LÁZNĚ • WELLNESS

ICC

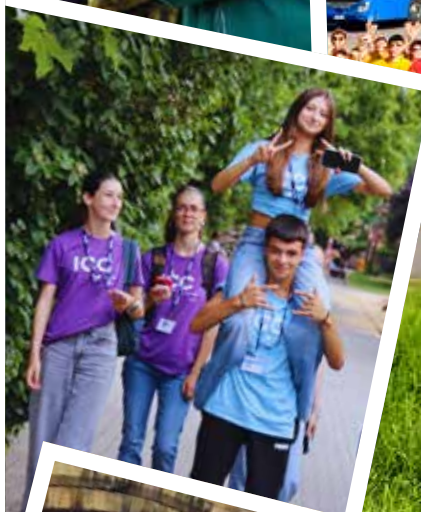
Špindl
2026

INTERNATIONAL CLIMS CAMP 2026



BEDŘICHOV | CZECH REPUBLIC

13. 7. – 26. 7. 2026



33. ČS. STŘELECKÝ PLUK „DOSS ALTO“

V pondělí 21. září jsme si připomněli 108 let od bitvy o kótu Doss Alto, jež se stala nejvýznamnějším bojovým vystoupením jednotek čs. legií v Itálii. Ponechme nyní stranou samotný průběh bitvy a hodnocení jejího významu a využijme následující řádky k představení 33. čs. střeleckého pluku, jenž u Doss Alta nesl hlavní tíhu bojů a jehož jednotky zasáhly například i do mnohem větší bitvy na Piavě.

Přestože byl v Itálii díky dostatku českých a slovenských zajatců velký potenciál pro vytvoření silných čs. jednotek, narážely zpočátku snahy tyto jednotky organizovat na složitá jednání Československé národní rady (ČSNR) s italskou vládou, která pro zřízení čs. vojska na svém území neprojevovala přílišné pochopení. Jediným hmatatelným úspěchem ČSNR (z jejího úhlu pohledu však spíše trpkým kompromisem) dlouho zůstával výnos italského ministerstva války z října 1917 o zřízení čs. pracovních oddílů, jež byly italskou armádou využívány při opevňovacích pracích ve válečném pásmu. K jejich vybudování se přistoupilo v únoru a březnu 1918. Zároveň na frontě od roku 1917 působily zásluhou prozíravých italských zpravodajských důstojníků první vybrané skupiny českých rozvědkářů (esploratori), jejichž počet do poloviny roku 1918 stoupl na 1 600 mužů sdružených do osmi rot.

Svůj názor italská vláda změnila až 21. dubna 1918, kdy její předseda vlády Vittorio Emanuele Orlando podepsal s představitelem ČSNR Milanem Rastislavem Štefánikem dohodu o zřízení čs. vojska v Itálii. Věci se však daly do pohybu již o necelý měsíc dříve, kdy italské vrchní velení pověřilo generála Andreu Grazianiho přípravou organizace budoucího čs. armádního sboru. Ještě před podpisem smlouvy probíhal intenzivní nábor do vojska mezi čs. pracovními prapory a v zajateckém táboře v Padule. Výsledky náboru byly ohromující. Již v prvních dnech se do vojska přihlásilo na 14 000 dobrovolníků, kteří byli soustředováni do oblasti Umbrie, ležící severně od Říma. Zde prakticky ihned po podepsání dohody začaly probíhat práce na výstavbě celé čs. divize, a zárodky prvních pluků a útvarů pak byly dislokovány do Perugia, Foligna, Assisi, Spella, Spoleta, Trevi, S. Marie degli Angeli a Narni.

Velitelství divize ve Folignu

Samotný 33. pluk se začal organizovat mezi 24. a 28. dubnem 1918 ve Folignu, kde bylo





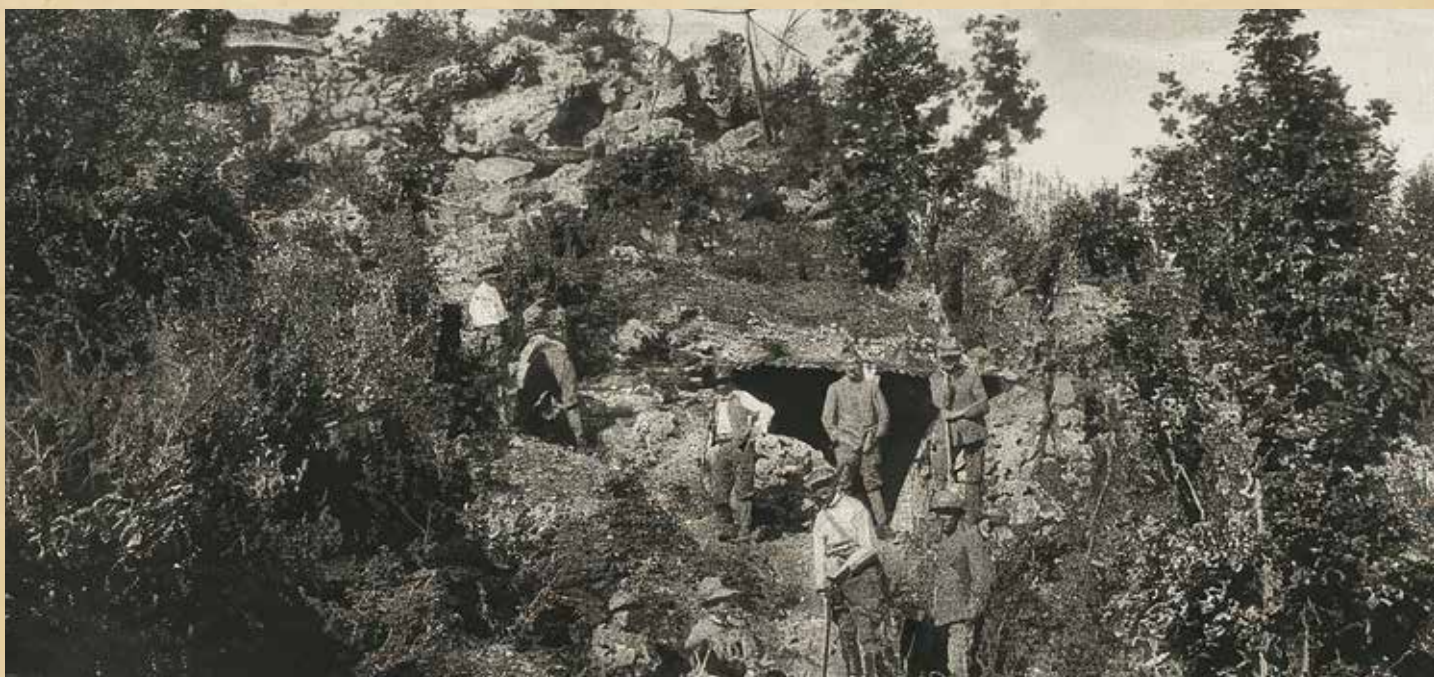
také umístěno velitelství divize. Stejně jako ostatní vznikající pluky měl tři prapory, jejichž základ tvořili většinou dobrovolníci ze III. a V. čs. pracovního praporu. Na válečný stav byl pluk během května doplněn příjezdem dalších čs. dobrovolníků ze zajateckých táborů ze Sulmony a zejména z Padovy, odkud přišli do pluku i nejdůležitější členové Čs. dobrovolnického sboru, Jan Čapek a Bedřich Havlena. Celkově měl pluk 94 důstojníků a 2955 mužů. Původně nesl název 3. čs. střelecký pluk, později však byl v důsledku jednotného číslování čs. pluků v Rusku, Francii i v Itálii přechíslován na 33. čs. pěší pluk.

Po krátkém základním výcviku byli vojáci na konci května a počátkem června odesláni ze zázemí do frontové oblasti. Zatímco II. a III. prapor byly dislokovány poblíž Padovy, I. prapor se měl zapojit do bojů na piavské frontě. Zde bylo nejprve několik rot praporu rozděleno do čet, které pak byly využity k posílení průzkumné a propagační činnosti na frontě. Zbytek praporu setrval v Mestre, v oblasti italské III. armády. Po zahájení rakousko-uherské ofenzivy 15. června měly být hlídky staženy, vinou chaosu bitvy a špatné komunikace však byly některé z nich vystaveny nebezpečí obklíčení. Jejich členové buď padli, nebo byli zajati a popraveni rakousko-uherskou armádou jako vlastizrádci. Prapor se následně zapojil do bitvy jako celek. Podílel se například na obranných bojích u San Donà di Piave a protiútoky podél kanálu Fossetta. Dne 20. června byl prapor opět stažen z fronty a pokračoval ve výcviku.

Kóta 703 „Doss Alto“

V polovině srpna se 33. pluk společně s dalšími částmi divize přesunul do první linie, kde byl legionářům svěřen vysokohorský úsek fronty mezi Gardským jezerem a městečkem Brentonico, jehož obrana se opírala především o kóta 703 zvanou též Doss Alto a opevněný tunel vybudovaný na jejím vrcholu. Právě tuto oblast bránil 33. pluk svým II. a III. praporem





(I. prapor byl umístěn do zálohy), když na ní 21. září 1918 kolem čtvrté hodiny ranní zaútočily ze tří směrů rakousko-uherské jednotky. Útok, vedený spíše z propagandistických než strategických důvodů, se zpočátku pro císařské rozvíjel dobře. Rakousko-uherské oddíly, skládající se zejména ze speciálního úderného praporu „Riva“, po silné dělostřelecké přípravě rychle ovládly vnější zákopy a legionáři se po ztrátě spojení s divizí museli soustředit na obranu samotného tunelu a držet se zde až do příchodu posil.

S pevnou, místy až zoufalou obranou tunelu si Rakušané nebyli schopni poradit ani pomocí plamenometů a plynových granátů. Následně začal protiútok legionářů a protivníci byli z kóty zahnáni zpět. Jako odměnu za úspěšnou obranu kóty bylo pluku dovoleno užívat jako plukovní prapor zástavu věnovanou čs. divizi při slavnosti v Římě 24. května 1918. Na počátku října 1918 byl pluk vystřídán a odebral se do zálohy. Zanedlouho jej následovaly další jednotky čs. divize a společně byly postupně stahovány do Castelfranka v Benátsku, kde se již schylovalo k rozhodující bitvě na italské frontě. Vítězného boje u Vittoria Veneta, jenž začal 24. října 1918, se pluk již neúčastnil a konec války prožil v záloze. Boje však pro 33. pluk neskončily ani po návratu do vlasti, jenž proběhl mezi 15. a 21. prosincem 1918. Nová republika jej (společně s dalšími jednotkami italských legionářů, které byly rozšířeny na armádní sbor) prakticky okamžitě vyslala na Slovensko, kde se jeho příslušníci zúčastnili např. obsazování Bratislavy. II. prapor se podílel na operacích čs. jednotek během tzv. sedmidenní války mezi Československem a Polskem o Těšínsko. Pluk se též zapojil do maďarsko-československé války o Slovensko v létě 1919. Po definitivním ukončení bojů došlo k unifikaci čs. branné moci, během níž byl pluk sloučen se 73. pěším a 6. střeleckým plukem a následně zařazen do čs. armády jako 33. pěší pluk Doss Alto.

Text: Petr Matějček, foto: archiv VHÚ

dukla**sport**

ZLATÉ ŽNĚ: MÁME MISTRY SVĚTA!

ZEMŘEL LEGENDÁRNÍ KORMIDELNÍK JIŘÍ PTÁK

MISTROVSTVÍ SVĚTA VE VODNÍM SLALOMU:

KREJČÍ A KNEBLOVÁ ŠAMPIONY!

Čeští vodní slalomáři prožili na mistrovství světa v americkém Oklahoma City mimořádně úspěšný šampionát. Z USA si odvázejí sedm medailí, z toho tři zlaté. Výrazný podíl na tom mají závodníci Armádního sportovního centra Dukla. Brali jich hned pět. Dvě nejceněnější pak kajakář Jakub Krejčí (K1) a kanoistka Tereza Knebllová (C1).

Čtyřicetiletý Krejčí zahájil šampionát stříbrem v časovce kayakcrossu. Před rokem byl třetí, tentokrát si o jednu příčku polepšil. „Je to super. Jsem rád, že se mi jízdu podařilo projet přesně tak, jak jsem chtěl. Na vodě jsem se cítil dobře a věděl jsem, že v závěru mám dost sil,“ hodnotil.

Matyáš Novák skončil čtvrtý. „Joe Clarke je podle mě jednoznačně nejlepší. I když nejede ideální jízdu, bývá nejrychlejší. Čtvrté místo je super, jsem spokojený,“ uvedl.

Skvělý výsledek zaznamenala také Kateřina Beková, která při své premiéře na seniorském mistrovství světa vybojovala v časovce v kayakcrossu stříbro. „Byla jsem v cíli strašně nervózní, to čekání bylo strašné. Ale je to úžasné. V životě jsem na seniorském mistrovství světa nestartovala a začít to medailí... to je úplně nemožné. Stříbro je brutální,“ řekla.

Ve finále slalomu Krejčí doslova nadchl. Předvedl bezchybnou jízdu a stal se mistrem světa v kategorii K1. „Je to úžasný pocit. Po třech závodech Světového poháru jsem cítil velký tlak a před finále jsem byl opravdu nervózní,“ přiznal. „Finálovou jízdu si pořádně nepamatuju, ale jsem s ní opravdu spokojený. Ještě se pořád třesu,“ dodal bezprostředně po závodě. Krejčí se zároveň vyjádřil ke spornému momentu u jedné z branek: „Necítil jsem u ní žádný kontakt. Věděl jsem, že se trochu pohnula,



ale byl jsem si jistý, že jsem se jí nedotkl. Rozhýbala ji voda od pádla nebo od lodě.”

„Doufám, že se budu dál posouvat. Vždycky soupeřím hlavně s časem, ne se soupeři. Chci porážet především sám sebe a dál posouvat hranice svých výkonů. Ještě jsem si úplně neuvědomil, co se stalo, ale je úžasné zařadit se po bok Jiří (Prskavce), Víti (Přindiše), Vávry (Hradilka) a Ondry (Tunky). To je něco, na co člověk nikdy nezapomene,“ rozplýval se čerstvý šampion.

O další zlatou radost se postarala Tereza Knebllová, která ve finále kanoistek předvedla

čistou a rychlou jízdu. „Je to neskutečné. Jsem strašně vděčná za to, kam jsem se posunula. Vůbec to nedokážu zpracovat a té medaile si nesmírně vážím,“ uvedla bezprostředně po závodě.

Do finále postupovala jako poslední dvanáctá. „Myslela jsem si, že to byla dobrá jízda, ale vůbec by mě nenapadlo, že bude stačit na první místo. Ani ve snu by mě nenapadlo, že budu mistrní světa,“ dodala.

Další medaili přidala česká hlídka kanoistek ve složení Tereza Knebllová, Martina Satková (obě ASC Dukla) a Adriana Morenová, která vybojovala stříbro.

V kayakcrossu se o nejlepší výsledek z hlediska Dukly postarala šestým místem Olga Samková.



KOMPLIKACE S TRENÉRY I NÁROČNÝ HEAT TRAINING

Potvrdil, že je aktuálně nejlepším kajakářem světa. Jakub Krejčí však přiznal, že cesta za životním úspěchem nebyla rozhodně bez překážek. Krátce před šampionátem přišel o oba trenéry a na poslední chvíli řešil, kdo se o něj bude během závodu starat. Navíc ho kvůli administrativní chybě nemohl v USA podpořit mladší bratr. Na první pohled působila jeho cesta za titulem suverénně. Ve skutečnosti



musel čtyřladvacitiletý vodní slalomář zvládnout řadu nečekaných komplikací. „Nejprve neodletěl Ondra Tunka, tak jsem poprosil svého bývalého trenéra Honzu Vondru,“ začal Krejčí vyprávění o nečekaných peripetiích.

Jan Vondra se letos věnoval především surfování a fotografování, trenérskou práci dočasně upozadil. Jenže ani on nakonec u týmu dlouho nevydržel. „Honza se na šampionát hrozně těšil, ale po dvou dnech si při pickleballu utrl Achillovu šlachy a další den letěl domů,“ popsal Krejčí nepříjemnou situaci.

Musel proto znovu hledat trenérskou pomoc. „Nakonec se mě ujal Pavel Kubričan, který trénuje Vítka Přindiše. Poskytl mi tu nejlepší možnou péči a byl mi velkou oporou,“ poděkoval Krejčí. Kubričan tak měl na šampionátu podíl hned na dvou světových titulech. Kromě Krejčího dovedl ke zlatu v kayakcrossu také Víta Přindiše.

Tím ale problémy neskončily. Do Ameriky za Jakubem měla přiletět rodina včetně mladšího bratra Matěje. Ten však nakonec kvůli chybně vyplněnému číslu pasu v elektronické registraci ESTA nemohl odletět. „To mě hodně mrzelo. Těšil jsem se, že tam bude se mnou,“ přiznal Krejčí.

Naštěstí dorazili alespoň ostatní členové rodiny, kteří mohli být u jeho největšího kariérního úspěchu. „Všichni si to užili naplno. Mamka říkala, že by tam klidně jela na dovolenou,“ usmíval se nový mistr světa, přestože sám připustil, že Oklahoma City rozhodně nepatří mezi jeho vysněné destinace.

Po loňském stříbru v Penrithu neskrýval dojetí. Tentokrát ale převládaly jiné emoce. „Loni jsem byl hrozně dojatý, byl to obrovský výbuch emocí. Teď že mě hlavně spadl tlak, který jsem cítil po výsledcích ve Světovém poháru,“ přiznal lídr průběžného pořadí seriálu.

Na šampionát byl připravený i po fyzické stránce. Velké vedro v Oklahomě zvládal díky cílené přípravě. „Absolvovali jsme takzvaný heat training. Běhal jsem po Praze i v horku v mikíně, aby si tělo zvyklo na vysoké teploty. Myslím, že se to vyplatilo. Organismus se nepřehříval a pomáhaly nám i chladič vesty nebo ručníky.“

Po návratu do Prahy měl zlatou medaili na krku, stříbrnou z časovky schovanou v kapse. „Ta není až tak zajímavá, protože časovka není olympijská disciplína,“ pousmál se. O to více se těší na jinou trofej. Jako nový mistr světa převezme putovní pohár, který si už více než padesát let předávají vítězové světového šampionátu v kajaku. „Doufám, že už ho má Titouan Castryck zabalený a přiveze mi ho na další Světový pohár. Přejde mi krásné, že tahle trofej putuje mezi mistry světa už tolik let. Moc se na ni těším.“

POHÁDKA, NA KTEROU NEZAPOMENE

Vloni si místo v české reprezentaci nevybojovala. Letos se Tereza Knebllová do národního týmu vrátila a svou dosud životní sezonu korunovala zlatou medailí v kategorii kanoistek. Na trati, kde se za dva roky budou rozdělovat olympijské medaile, potvrdila, že její návrat mezi světovou elitu není náhodný. Po složitém období znovu našla špičkovou formu a na světovém šampionátu ji proměnila v největší úspěch své kariéry.

Její cesta za titulem byla výsledkem trpělivosti, odhodlání a systematické práce. Už v úvodu sezony naznačila, že se dokáže měřit

s nejlepšími světovými závodnicemi. První seniorská medaile ze Světového poháru v Tacenu jí dodala potřebné sebevědomí.

V Oklahomě pak napsala zatím nejkrásnější kapitolu své kariéry. Přestože jí nevyšel kayakcross, v klasickém slalomu dokázala předvést fantastický výkon.

„Po kayakcrossu jsem na tom byla psychicky hodně špatně. Doufala jsem v jiný výsledek a nebylo jednoduché se z toho dostat. Strašně mi pomohl trenér i všichni lidé kolem mě. Sama bych to asi nezvládla. Tohle je opravdu pohádka a budu na ni vzpomínat do konce života,“ zářila šťastím třladvacitiletá členka ASC Dukla.

Titulem mistryně světa si nastavila laťku velmi vysoko. „Je jasné, že výš už se jde těžko. Beru to ale hlavně jako velkou motivaci do další práce. Čeká nás ještě spousta důležitých závodů a uvidíme, co přinesou.“

Do finále postoupila z dvanáctého, posledního postupového místa. Po své jízdě pak dlouho čekala, jak si povedou zbývající soupeřky. „Byly to obrovské nervy. Už jsem něco podobného zažila, ale tentokrát to bylo ještě náročnější, protože finále bylo opravdu dlouhé. Nakonec to ale byl nádherný zážitek. Jsem ráda, že kolem mě byli trenér, celý tým i strejda Dejv. Bylo to hrozně speciální. Mám radost i z toho, jaké výsledky náš tým vybojoval. Myslím si, že vodní slalom si zaslouží větší pozornost.“ Za dva roky se právě v Oklahomě uskuteční olympijské hry. Na ty ale zatím nemyslí. „Olympiáda je ještě daleko. Snažím se soustředit na současnost a na nejbližší závody.“

Na závěr se ohlédla i za období, které jejím návratu předcházelo. „Dříve jsem prohry snášela hodně těžce. Díky sportovnímu psychologovi i trenérovi jsem se ale naučila pracovat sama se sebou. Velkou školou byla loňská neúspěšná nominace. Hodně mi dala, a hlavně mě motivovala. Myslím, že právě díky tomu jsem dnes tam, kde jsem.“

První rozhovor po zisku titulu s ní vedl její strýc David Knebl. „Strejda všechno hodně prožívá. Už když jsem byla malá a dívali jsme se na pohádky, tak u nich brečel. Po závodě byl dojatý stejně jako já, takže jsme si společně pobřečeli. Byla to opravdu výjimečná chvíle a moc si vážím, že tam se mnou mohl být.“

Text: Jaroslav Čícha, foto: canoe.cz, CPA



MISTROVSTVÍ SVĚTA V RYCHLOSTNÍ KANOISTICE:

ČTYŘI MEDAILE! OPĚT ZÁŘIL MARTIN FUKSA

Jezero Malta v polské Poznani bylo svědkem skvělého vystoupení českých rychlostních kanoistů na světovém šampionátu. Hvězdou šampionátu byl opět náš olympijský vítěz Martin Fuksa. Potřetí za sebou, celkově popáté, ovládl olympijskou distanci na 1 000 metrů, stříbro získal na poloviční trati a byl jediným ze závodníků, který vybojoval dvě singlové medaile. Navíc s bratrem Petrem vyhráli B finále na deblu. Uspěli ale i další. Jakub Špicar s Danielem Havlem získali bronz na deblkajaku, stejný kov si přivezl domů i kanoista Robin Hirsch z pěti kilometrů.

Ještě před startem letošního šampionátu si Martin Fuksa vzpomněl na závody na této vodě v roce 2012. V dodatečné kvalifikaci o účast na olympijských hrách v Londýně tehdy jako devatenáctiletý stál na startu. „V semifinále ale panovaly takové vlny, že jsem potopil loď. Jízda se pak opakovala a já postoupil do finále, kde jsem skončil třetí. Postupovali ovšem jen první dva a do Londýna jsem nejel,“ vzpomínal s úsměvem Fuksa. Letos si podobný scénář rozhodně nepřipouštěl. Do šampionátu vstupoval jako v letošní sezoně neporažený závodník.

„Poprvé v životě jedu na mistrovství světa tři disciplíny a jako vždy chci hlavně odvést maximum. Pokud se mi to podaří, věřím, že potvrdím, že jsem nejrychlejší na světě,“ číselo z něj odhodlání. Jeho série pochopitelně budila mezi soupeři velký respekt, možná se ho i obávali. „Doufám, že když jdu na start, tak strach mají.“ Na světové scéně je mezi nejlepšími už dlouho, závodění a především trénink jsou pro něj ale stále prioritou. „Asi hodně dělá právě hlava. A určitě se taky počítají hodiny na vodě za všechny předešlé roky,“ míní.

A výkony a výsledky jeho dominance potvrdily. Na kilometru sice v semifinále postoupil jen velmi těsně, ale stále si věřil. „Pro vás to bylo dramatické, pro mě kontrolovaný finiš o třetí místo,“ překvapil svým hodnocením závodu. „Věděl jsem, že to bude dlouhé, a doufal, že tam síly na finiš mám.“ A po vyhlášení vítězů finálové jízdy řekl: „Myslím, že opravdoví šampioni dokáží uspět za všech podmínek. Periferně jsem vnímal, že soupeři jedou přede mnou, ale soustředil jsem se sám na sebe. Pošetřil jsem síly na finiš a doufal v medaili. Že to stačilo na zlato, to jsem upřímně ani nečekal a jsem za to moc rád. Extrémně jsem se zkoncentroval i v podmínkách, ve kterých jsem ne vždy dokázal předvést své maximum,“



naznačil, proč vládne světu. „Jsem moc rád. Potřetí za sebou mistr světa, a když k tomu připočtu olympiádu, tak jsou to čtyři roky, kdy jsem neporažen. A nevím, zdali se to vůbec někomu podařilo.“

Druhou medaili získal na pětistovce, stříbrnou. Finálovou jízdu začal svižně a spolu s Brazílce Queirozem se usadili na čele startovního pole. Na mezichase v polovině závodu vedl soupeř o jedinou setinu a čekal se tradiční finiš českého závodníka. Ten však tentokrát nebyl tak drtivý. „Další medaile do sbírky, já jsem samozřejmě za ni velmi rád. Pětistovka je v poslední době pro mě takový doplněk, a i tak dokážu být vícemistr světa. Kdyby mi někdo před šampionátem řekl, že si budu odvážet zlato a stříbro, tak bych to bral všemi deseti,“ dodal Martin Fuksa, kterého mrzelo, že s bratrem jim uniklo finále A. A to o jedinou setinu vteřiny. „Po tom zklamání byla povinnost finále B vyhrát. Jsem rád, že to vyšlo, a doufám, že příště už to bude lepší,“ řekl mladší z bratrské dvojice Petr.

Zklamání zažil čtyřkajak ve složení Špicar, Brabec, Havel a Šlouf. V polovině semifinále závodu se držel na třetí postupové pozici za Australany a Dány, v závěru se však před českou posádkou dostaly lodě Srbska a Ukrajiny. „Nyní to opravdu bolí, jak je to o kousek a jak jsme se vydali ze všech sil. Lodě jely evidentně hodně dobře a jsme smutní,“ řekl Radek Šlouf. Ve finále B skončili Češi za Italy druží. „Nejsme nespokojeni s těmi jízdami, ale nestačí to na

soupeře, a to je ta horší zpráva,“ přiznal zklamání Radek Šlouf.

Skvělý deblkajak

Dva z kvarteta – Špicar s Havlem – si ale smutek vynahradili na deblkajaku, kde vybojovali senzačně bronzovou medaili. Kromě medaile si připsali také důležité body do olympijské kvalifikace, v níž si upevnili svou dosud příznivou pozici. Stejně jako v předchozích závodech to ale v první polovině finále příliš nadějně nevypadalo. Špicar s Havlem se pohybovali až na konci startovního pole, v závěru však zkušený závodníci opět předvedli skvělý finiš a dokázali se posunout až na medailovou pozici. „Je to skvělé. Já jsem tady před šestnácti lety vybojoval na svém prvním světovém šampionátu svou první medaili a doufám, že toto není poslední. Jsem nadmíru spokojený. Vyšlo nám to tady i loni na Světovém poháru, takže to tu asi máme rádi,“ byla první slova Daniela Havla po závodě. I jeho spolujezdec zářil úsměvem. „Je to naše první světová medaile na této trati, dlouho jsme na ni čekali,“ řekl Špicar.

Nadchl mladík Hirsch

Do poloviny závodu se osmnáctiletý kanoista Robin Hirsch držel na pětikilometrové trati ve trojici bojující o třetí místo spolu se Španělem Jaimem Durem a Bělorusem Ivanem Patapenkem. O zlato naopak s náskokem bojovali Moldavan Sergej Tarnovskij a Maďar Balázs Adolf.

Potom mu však Duro unikl, a tak se český závodník soustředil na udržení čtvrté pozice. „Já jsem hrozně spokojený. Ještě by to chtělo zapilovat na některých částech závodu, ale za mě to byl naprosto povedený závod,“ řekl v cíli Hirsch. Ale pak byl ještě spokojenější, protože bral medaili. Ale než se jí dočkal, tak to trvalo další téměř čtyři hodiny. Česká výprava podala protest proti nedodržení pravidel při běhu po molu Tarnovského. A protest pak stíhal kontraprotest a jury se radila a radila. Nakonec to dobře dopadlo. „Tak to byl nejdelší pětikilák v životě,“ glosoval s úsměvem na tváři dlouhé čekání Robin Hirsch.

Vírozou těžce zkoušený kajakář Josef Dostál doslova vydřel na 500 metrech čtvrté místo, což byl vzhledem k jeho zdravotnímu stavu skvělý výsledek. Na medaili sice nedosáhl, ale nechal za sebou německého závodníka a vybojoval velmi cenné body do olympijského žebříčku. „Mě to zdraví netrápí čtrnáct dnů, ale od domácího šampionátu na přelomu července a srpna. Poslední čtyři dny mám úplně



zalehlé levé ucho, nyní se přidalo i pravé,“ popsal své zdravotní problémy Dostál, který se v cíli musel chytit polského závodníka Boruckého, než k němu přijeli záchranáři. „Jel jsem naplno a v cíli se mi zavíral svět. Na té vodě, když nevidíte, vás může rozhodit každá vlnka. Borucki ke mně naštěstí přijel a mohl jsem se ho chytit. Pak přijeli záchranáři. Čtvrté místo

není špatné, ale už se těším, až si lehnu do postele a v týdnu absolvuji lékařské kolečko, abych věděl, co mi je, a mohl se vyléčit. Pak to budu muset řešit nějakou prevencí, abych do příštího roku šel ve stejné formě, ale zdravý,“ naznačil velké odhodlání.

Text: Jaroslav Čícha, foto: CPA

MISTROVSTVÍ SVĚTA V MODERNÍM PĚTIBOJI:

LUKEŠŮV ZLATÝ ZÁPIS DO HISTORIE!



Moderní pětibojář Matěj Lukeš je mistrem světa! Na šampionátu v čínském Kuej-jiang si titul v individuálním závodě vybojoval jako druhý Čech v historii po Michalu Sedleckém (2002). O svém triumfu rozhodl v závěrečném kombinovaném běhu se střelbou.

„Neskutečné! Neobhájil jsem bronzovou, ale mám zlatou,“ komentoval s úsměvem Lukeš svůj medailový posun ve svazové zprávě. Na loňském mistrovství světa v litevském Kاونasu bral bronz, letos v Číně zlato. „Je to na den přesně a oba závody měly dost podobný scénář.“

Čtyřicetiletý mladík z Armádního sportovního centra Dukla navázal na povedené semifinále, které ve skupině A vyhrál. Cesta ke zlatu však jednoduchá nebyla. Lukeš musel ve finále hodně bojovat, pořádkem se postupně posouval vzhůru. Po finálovém šermu mu patřila až 14. příčka. „Ten jsem totálně projel,“ reagoval na prohru hned v úvodním duelu s Egypťanem Mohanadem Shabanem.

Překážkovou dráhu zvládl solidně za 22,86 vteřiny, skvěle pak zaplavoval a rázem byl šestý. „Překážky byly bez chyby a plavání taky. Přesně, jak jsem potřeboval,“ pochvaloval si. „Bylo fajn, že jsem plaval ve druhé rozplavbě, takže jsem potom měl čas se rozběhat.“

V závěrečném běhu kombinovaném se střelbou výborně zvládl poslední pátou položku, probil se do čela a finiš si už užíval. „Běh hodně bolel, ale bylo to asi celkem rychlé. V posledním kole jsem nevěřil, že se to děje. Krok za krokem jsem se přibližoval, doběhl jsem do cíle a teď se někde vznáším,“ rozplýval se. Ziskem 1586 bodů si Lukeš zajistil vítězství s pětibodovým náskokem před Rusem Jegorem Gromadským, třetí skončil Korejec So Čchang-wan.

Po závodě děkoval svému otci, kterému titul věnoval, a pohledem do nebe také zesnulé mamince. „Táta je pro mě největší hrdina. Jsem hrozně rád, že jsem mu tímhle udělal radost. Taky je to pro mámu. Děkuju všem,“ poznamenal v krátkém rozhovoru.

V Číně tak potvrdil pozici aktuální světové jedničky. Letos byl dvakrát druhý v závodech Světového poháru. Teď přišlo vytoužené zlato na největším vrcholu sezony.

Kromě Lukeše se v Číně představilo ještě pět reprezentantů z ASC Dukla. Lucie Hlaváčková, Karolína Křenková, Marek Grycz a Matouš Tůma skončili v semifinále, Jan Toman ukončil účinkování už v kvalifikaci.

Text: Pavel Král, foto: UIPM



VOJENSKÉ LESY A STATKY ČR, s.p.

MISTROVSTVÍ SVĚTA V ORIENTAČNÍM BĚHU:

SENZAČNÍ KNOCK-OUT SPRINT V JANOVĚ! RAUTURIER BRALA ZLATO

Úžasné představení si pro fanoušky českého orientačního běhu nachystala Tereza Rauturier. Sedmadvacetiletá závodnice, podporovaná armádním klubem Dukla, se v italském Janově stala mistryní světa v knock-out sprintu. Česká republika tak po 17 letech slaví druhý individuální titul. V roce 2009 jej získala Dana Brožková.

„Mám pocit, že jsem furt jako ve snu. Věděla jsem, že na tyhle káóčka nějakou sílu mám, ale na předchozích šampionátech mi optimálně nevycházely. Věřila jsem, že jednou to štěstí bude přát i mně, a stalo se,“ rozplývala se Rauturier po slastném doběhu.

Finále ve třicetistupňovém vedru přineslo drama jako hrom. Rauturier se v úzkých uličkách neustále pohybovala na špici, vše pak vrcholilo na posledním ražení. Češka se skvěle vymaňila z průliny u zdi, nenechala se přimáchnout a proklouzla do čela. Svou pozici už nepustila. „Trochu jsem se rozmázla, ale ustála jsem to. Vždycky to ze sebe nějak vyždímám. Cítila jsem, že mi holky úplně nešlapou na záda. Ale že to dokážu takhle s přehledem, jsem nečekala. Ani to moc nebolelo. Posledních pár metrů jsem si mohla naplno užít. Byla to krásná euforie,“ radovala se z první individuální medaile na světovém šampionátu.



NASTAVENÝ PROJEKT ZAFUNGOVAL, MANŽEL BYL DOJATÝ

Zlaté opojení si užívala plnými doušky. Zákonitě. Titul mistryně světa se jen tak neomrzí. Orientační běžkyně Tereza Rauturier předvedla v knock-out sprintu vskutku výjimečný výkon. I po největším vítězství kariéry ale zůstává nohama pevně na zemi. Triumf v silné mezinárodní konkurenci bere s pokorou, rovněž přibližuje důležité aspekty, které ji na nejvyšší stupínek posunuly.

„Ještě to stále zpracovávám, ale moc si to užívám. Teď už jsem dokonce měla první noc, kdy jsem dokázala pořádně spát a neprožívat všechny s tím spojené emoce,“ směje se sedmadvacetiletá závodnice podporovaná Armádním sportovním centrem Dukla.

Po 17 letech jste dokázala pro Českou republiku vybojovat individuální zlato. Už vám došlo, co se vám povedlo?

Sen se stal skutečností. Je to krásné.

Co manžel, byl dojatý?

Toho jsem potěšila asi nejvíc. Společně jsme měli nastavený projekt právě směrem ke knock-out sprintu. Popravdě jsem ani nevěřila, že to takhle vyjde. Jedná se o složitou disciplínu. Předchozí závody jsme dost analyzovali. Říkali si, co se povedlo, co ne, co lze případně udělat jinak. Prokonzultovaných hodin bylo opravdu hodně. Snažila jsem se navnímat různé typy soupeřek. Především to, jak běhají, abych na ně byla připravená. Manžel se nakonec rozhodl, že za mnou do Janova dorazí. Je skvělé, že u toho mohl být. Takhle dojatý byl snad jen na naší svatbě.

V janovských uličkách se běhalo za běžného provozu, výjimkou nebyl střet s motorkou či kolemjdoucími. Není tento faktor stresující?

Měly jsme velké obavy už dopředu. Pořadatelé slibovali, že vše zajistí tak, aby nedocházelo ke konfliktům či potyčkám. Nebyla by to pro náš sport dobrá vizitka. Snažili se udělat maximum, ale bohužel to v tomhle živém městě po této stránce občas zaskřípalo. Třeba s projíždějícími auty či zaparkovanými motorkami. Mentálně jsem na to ale byla připravená. Závodní prostor je velký. Nelze mít každý metr pod kontrolou. Velké neférové situace nevznikaly. Vždycky je to zodpovědnost samotného závodníka, musí se s tím vyrovnat.

Před finišem jste u poslední kontroly div nebyla namáčknutá na zed'. Ze sevření soupeřek jste vyklouzla jen tak tak. Jak to je mezi orientačními běžci s fair play, když se bojuje o světové medaile?

Už před finále došlo na doběhu k určité potyčce dvou závodnic. Došlo ke zkřížení dráhy a následovala diskvalifikace. Jinak si myslím, že nosíme v hlavě, že se v takto úzkých uličkách nechceme dostávat do zbytečných

kontaktů. Je to ale těžké. V závodním zápalu si to člověk moc neuvědomuje. Jsou tam kličky a otočky při ražení u kontrol, někdy se tomu prostě nevyhnete. Člověk moc vyčkávat nemůže, v minulosti se mi to už párkrát vymstilo. Věděla jsem, že tohle místo může být kritické, bylo nás tam pět. Trochu jsem se rozmázla, ale rychle se od budovy odrazila. Nikdo mě naštěstí nepodkosil, mohla jsem uhnout do cíle. Z pohledu diváka mohla tato situace vypadat opravdu drsně, ale naštěstí se žádné z nás nic nestalo.

Finiš jste zvládla úžasně, ovace v aréně jste si užila. Fyzicky jste musela být připravena výtečně...

To bych asi úplně neřekla. Po všelijaké zimní přípravě, kdy mě trápily bolesti kolena, bylo jaro spíše o dohánění kondice. Ač jsem do šampionátu tréninkově nezvládla, co bych si představovala, tak se to i tak povedlo poměrně dobře vyladit.

Text: Pavel Král, foto: Český orienták

DITTRICHOVÁ VE SPRINTU BRONZOVÁ

Čtrnáctileté české čekání na individuální medaili z mistrovství světa ukončila ziskem krásného bronzu hned v úvodním sprintu Lucie Dittrichová. Čtvrtou pozici pak brala zkušenější Tereza Rauturier. Mezi muži se nejvíce dařilo Jakubu Glonkovi, který si 8. místem vylepšil své kariérní maximum.

Jednadvacetiletá Dittrichová zažila na šampionátu premiéru z říše snů. Nad její síly byly pouze Norka Pia Viková a suverénní Simona Aebersoldová ze Švýcarska. Bronzové odměně dlouho nemohla uvěřit. „Je to neskutečné. Až když mi ostatní říkali, že to vypadá dobře, tak jsem si začala uvědomovat, že by to mohlo klapnout,“ říkala s úsměvem ve tváři. Už od startu zvolila velmi dobré postupy, to byl prý základ úspěchu. „Mapa byla špatně čitelná, chtělo to zpomalit. Já jsem asi zpomalila dostatečně, neudělala jsem žádnou zásadní chybu. Přestože jsem hodně zastavovala a kličkovala, byl z toho velmi dobrý čas. Více chyb dělaly ostatní holky. Jsem moc šťastná,“ pronesla s nadšením.

ATLETICKÉ MISTROVSTVÍ EVROPY V BIRMINGHAMU:

MYSLYVČUKA A VADLEJCHA DĚLILY OD MEDAILE CENTIMETRY

Šestnáct atletů ASC Dukla splnilo nominační kritéria pro start na mistrovství Evropy v Birminghamu, do akce jich na Alexander Stadium nakonec zasáhlo čtrnáct. Zranění vyřadilo dálkaře Radka Jušku, do štafety na 4x400 metrů nebyl nasazen Vít Müller. Nej kvalitnější umístění přišla od kladiváře Volodymyra Myslyvčuka a oštěpaře Jakuba Vadlejcha, kdy oběma scházely k medaili jen centimetry.

Škoda šestého pokusu

Volodymyr Myslyvčuk vstupoval do finále kladivářů ve skvělé náladě. Kvalifikaci nečekaně vyhrál a před závodem působil uvolněněji než kdy dříve. Na ploše to bylo vidět. Už ve druhé sérii poslal kladivo na 79,42 metru, výkon, který jej dlouho držel na medailových pozicích. Soutěž se však zlomila v páté sérii. Nejprve jej přehodil jeho velký ukrajinský kamarád Michajlo Kokhan, následně i Němec Merlin Hummel. Bronz unikl o pouhých sedm centimetrů. Myslyvčuk to komentoval s úsměvem i hořkostí: „Ještě si to s ním vyřídím,“ žertoval směrem ke Kokhanovi. „On je borec, házet umí.“

Nejvíce jej však mrzel poslední pokus. Kladivo dolétlo za osmdesátimetrovou hranici, ale kvůli drobnému přešlapu se neměřilo. „Dokázal jsem si, že na to mám. Měl jsem šest pokusů, abych to tam poslal. Tohle umístění je i tak nejlepší v mé kariéře. Je to velká motivace se dál zlepšovat,“ říkal třicetiletý atlet ASC Dukla. Atmosféra jej nadchla: „Byla neskutečná až magická. Zážitek.“

Boj s technikou

Oštěpař Jakub Vadlejch je zvyklý bojovat až do poslední série. A v Birminghamu to nebylo jiné. Nejdelší pokus 82,88 m předvedl v šesté sérii, ale na medaili chybělo devět centimetrů. Zlato bral Němec Julian Weber, který v závěru předvedl fantastických 90,40 metru. Vadlejch začal hodem 79,12. Ve druhé sérii se zlepšil na 82,58 a posunul se na třetí místo. Jenže Lotyš Patriks Gailums i Němec Nick Thumm jej následně přehodili. Vadlejch se snažil reagovat, ale technika mu nesedla. „Celý závod jsem hledal nějaký styl, jak hodit dál. V šestém už to trochu vyšlo, ale vlastně

nevyšlo,“ povzdechl si. „Devět centáčeků chybělo. To mě samozřejmě velmi mrzí.“

Po závodě přiznal, že podobné situace už zažil až příliš často: „Už se mi to stalo víckrát. Nerad bych to někdy zažíval znovu, ale je to sport. Snad jsem si tu smůličku vybral.“

Přesto z něj číselná hrdost: „Měl jsem neskutečnou podporu, viděl jsem české vlajky. Svědomí mám čisté. Po těch výkonech v sezoně to nebylo vůbec špatné.“

Text: Pavel Král, foto: CPA



DUKLÁCI POD LUPOU

OBSTÁLI

Volodymyr Myslyvčuk, kladivo – 4. místo: Celou sezonu jej zdobí kvalitní forma. Předvedl se i v Birminghamu. Nejprve překvapivě vyhrál kvalifikaci, ve finále bojoval o medaili. Ta mu nakonec utekla o pouhých sedm centimetrů. Škoda že v posledním pokusu těsně přešlápl. Kladivo letělo za 80 metrů, což by znamenalo pódium.

Jakub Vadlejch, oštěp – 5. místo: Obhájce titulu zvládl kvalifikaci jedním hodem. Ve finále měl zákonitě medailové ambice, jenže i štěstí bylo v chladném večeru trochu proti. Na bronz scházelo pětatřicetiletému matadorovi pouhých devět centimetrů. Bojoval až do konce, nejlepší výkon (82,88 metru) předvedl posledním pokusem. Před šampionátem se dával zdravotně dohromady, trápila ho obě kolena. I proto neklamal.

Petr Meindlschmid, dálka – 8. místo: Na mistrovství odjížděl dvacetiletý mladík natěšený. Doléčil svalové zranění, cítil se ve formě a věřil, že může předvést solidní výkon. Z kvalifikace nakonec postoupil s odřenými ušima jako poslední, o jediný centimetr (791). Ve finále už se na něj štěstí neusmálo. V první sérii zapsal 781 cm, ale ve druhé ucítil bolest v hamstringu a dál už pokračovat nemohl. Přesto je užší finále solidním vysvědčením.

Tereza Petržílková, štafeta na 4x400 m – 11. místo: Po útlumu na počátku sezony šla

její forma nahoru. I proto si vysloužila nominaci na první úsek. Zaběhla ho solidně za 52,5 vteřiny.

Vilém Stráský, desetiboj – 13. místo: Chtěl víc než 8013 bodů. Po prvním dni byl osmý, po druhém pořadím klesl. I kvůli nepovedené tyčce, v níž skočil jen základní výšku 450 centimetrů. Horké počasí mu sebralo hodně sil. Těžké nohy v závěrečné patnáctistovce posun do TOP 10 nepřinesly. Přesto bojoval, jak se na vícebojaře sluší a patří.

Ondřej Loupal, štafeta na 4x400 m – 14. místo: Devatenáctiletý mladík je zdravě ambiciózní. Při své premiéře na ME českou štafetu rozbíhal a vůbec ne špatně. Po výkonu 46,4 předával pátý v kontaktu.

ZKLAMALI

Nikola Ogrodníková, oštěp – 16. místo: Bronzová olympijská medailistka z Paříže se na vrcholnou akci vrátila po mateřské dovolené. V červnu na Odložilově memoriálu hodila k šedesáti metrům, což by jí v kvalifikaci bohatě na postup stačilo. Na červencovém MČR v Plzni však zapsala pokus podobný tomu v Birminghamu. Výkonnost potřebuje stabilizovat.

Ondřej Macík, běh na 200 m – 19. místo: Měl smůlu na podmínky, na to se ale historie neptá. Čas 21,22 vteřiny byl hluboko za jeho

možnostmi. Na velkých akcích český rekordman stále čeká na ideální formu.

Dan Bárta, skok o tyči – 19. místo: Ve složitých větrných podmínkách skočil jen základní výšku 525 centimetrů. Na své první ME mezi elitou určitě nebude vzpomínat v nejlepším, k postupu do finále stačilo 545.

Tereza Elena Šínová, 100 m př. – 21. místo: Nečekaly se od ní zázraky. Na šampionát proklouzla na poslední chvíli. Časem 13,26 ale zůstala daleko za nedávným osobákem ze St. Pöltenu. Sama sebekriticky přiznala, že chtěla víc.

Patrik Hájek, kladivo – 25. místo: Nepřekročil svůj stín. Jak sám řekl, pral se hlavně sám se sebou. Kvalifikační výkon 70,56 byl velmi slabý.

Nikol Tabáčková, oštěp – 27. místo: Vůbec nezvládla tíhu okamžiku. V sezoně měla hozeno přes 61 metrů a ani při jediném letošním startu neklesla pod 57. Na postup z kvalifikace nakonec stačilo pouhých 56,90. Svěřenkyně Barbory Špotákové však doplatila na obrovskou nervozitu, která u závodnice jejího věku nebývá obvyklá.

NEHODNOCENÍ:

Ondřej Kopecký, Tomas Järvinen – oba kvůli zranění desetiboj nedokončili

MISTROVSTVÍ SVĚTA CISM V PARAŠUTISMU:

TITUL V PŘESNOSTI PRO HÁJKA, TÝM MÁ CELKOVÉ STŘÍBRO

Dvě medaile ze 48. CISM mistrovství světa si ze slovenského Lučence odvezli parašutisté Armádního sportovního centra Dukla. Prostějovský tým ve složení nadrotmistr Petr Chládek, nadrotmistr Bonifác Hájek, praporčík Miloslav Kříž, poručík Ondřej Žák, nadporučík Oldřich Šorf a praporčík Jakub Pavlíček (kameraman) si na letišti v Bolkovcích vyskával stříbro v celkovém hodnocení družstev (přesnost přistání, individuální a týmová akrobacie), velký individuální úspěch pak přidal v přesnosti přistání Hájek, jenž se při shodném počtu centimetrů podělil o zlato s dalšími dvěma soupeři.

Blízko pódia byli borci z Prostějova i v dalších disciplínách. V kombinaci (individuální přesnost přistání a akrobacie) se Bonifác Hájek s Oldřichem Šorfem dělili o čtvrtou pozici, stejně dopadlo družstvo v přesnosti přistání. V akrobacii pak skončil Petr Chládek pátý

a Oldřich Šorf šestý. V týmové akrobacii patří Čechům 6. příčka.

Nejúspěšnější na šampionátu bylo Německo, které bralo hned devět cenných kovů (4 – 2 – 3). A právě v kontrastu s německou dominancí vyniká, jak těžké podmínky museli zvládat čeští reprezentanti. Trenér Libor Jiroušek je popisuje naprosto věcně. „Soutěž probíhala ve velmi specifických podmínkách,“ říká. „Vojenské vrtulníky nemohou přistávat na stejné ploše ve stejný čas s parašutisty, takže doskočiště muselo být přesunuto na nedaleké fotbalové hřiště. To bylo schované za stromy, což znemožňovalo správné měření síly větru.“ Právě to se na výsledcích Dukly podepsalo. „Doplatili jsme na to hned ve dvou kolech. V prvním jsme skákali spolu s loňskými mistry světa a seskok nás odsunul na 12. místo, favorizovaný Katar dokonce na šestnácté. Ve třetím kole byly podmínky opět na hraně



bezpečnosti. Tři naši závodníci dostali opakovací seskok, ale týmy před námi skákaly druhý den v téměř ideálních podmínkách. Oldu Šorfa to odsunulo z předních pozic a Němcům vytvořilo náskok, který už nešlo stáhnout,“ povzdechl si Jiroušek.

Medaile těsně unikla Petru Chládkovi v individuální akrobacii. „Bylo to o pár setinek, stejně jako v kombinaci v případě Hájka a Šorfa. Zlato Bonifáce Hájka v přesnosti je ale velmi cenné,“ ocenil svého svěřence.

„BONI“ ZVLÁDL V LUČENCI TLAK I OBTÍŽNÉ PODMÍNKY

Je prakticky jisté, že na slovenský Lučenec nikdy nezapomene. Parašutista Bonifác Hájek, přezdívaný Boni, zde dosáhl na největší úspěch kariéry, v individuální přesnosti přistání získal na vojenském mistrovství světa (CISM) nádherné zlato! Díky shodnému počtu centimetrů ovládl prestižní disciplínu společně se Salehem Al Abidim z Kataru a Němcem Mathiasem Demmlerem. Stříbro pak slavil společně s prostějovským týmem v celkovém hodnocení národů (přesnost přistání, individuální a týmová akrobacie).

„Nějaké dobré výsledky ze Světového poháru tam letos byly, takže jsem doufal, že bych na hezké umístění dosáhnout mohl. A povedlo se,“ poznamenal s úsměvem šestatřicetiletý nadrotmistr Armádního sportovního centra Dukla.

Důležitý byl určitě začátek. Ne všem z družstva se úvodní seskoky z celkového počtu osmi kol povedly. Je to tak?

Vyšla mi čtvrtá, sedmá a osmá série. Tyto nuly se ukázaly být klíčové. Pak už se vzhledem k předpovědi počasí soutěž ukončila.

Němec Stefan Wiesner, několikanásobný mistr světa, měl při shodném počtu centimetrů o jednu nulu méně, což ho odsoudilo k nepopulární čtvrté pozici. Jedná se jistě o cenný skalp?

Má zlato z kombinace, takže mu to určitě tolik nevádí. (úsměv) Ne všechno bylo férové, my jsme na ty horší podmínky dopláceli. Hlavně kvůli pořadí, v jakém se skákalo.

Upřesníte?

Třeba poslední osmé kolo bylo velmi těžké. Skáču v týmu jako třetí, takže mám štěstí, že dva kluky vidím před sebou a mohu reagovat. Pěta Chládek šel jako první a do nafukovacího terče se doslova zapíchl. Značilo to skutečnost, že doskok bude velmi obtížný. Naštěstí jsem měl pár vteřin navíc, v hlavě jsem si s tím poradil.



Bojovalo se prý i s orientací...

Aby mohly vrtulníky přistávat přímo na letišti, přesunuli pořadatelé doskočiště na vedlejší fotbalové hřiště. Bylo schované v dolíku, z jedné strany ho uzavíraly stromy, z druhé nízký kopeček. Vznikaly tak poměrně turbulentní podmínky pro přistání, zvlášť když zesílil vítr. V průběhu závodu se tak snižovala jeho maximální rychlost. Někteří měli možnost pro opakování seskoku, ale ani to neznamenal úplné spravedlivé podmínky.

Máte i stříbrnou medaili z celkového hodnocení. Bylo tam ale i smolné 4. místo v týmové přesnosti přistání a individuální medaile vám těsně utekla i v kombinaci...

V ní mě to mrzí velmi, protože jsem o pódium přišel posledním skokem. Nepopasoval jsem se s tím, jak bych si představoval. Celý den foukal vítr. Natáčí nás na kameru a úhel pro samotné provedení nebyl ideální. Vyfasoval jsem větší trest a tím přišel o kombinační medaili. V týmové přesnosti jsme doplatili na horší podmínky. Skáče se podle pořadí z loňského šampionátu, od nejhoršího po nejlepší. Na řadu jsme šli jako předposlední. Němci, kteří vyhráli, byli ve vzduchu o dost dřív a měli mnohem lepší podmínky. Dva kluci od nás se naopak s přistáním trápili, ztrátu jsme tak nabrali hned v úvodu. To rozhodlo, už jsme to nedohnali.

Text: Pavel Král, foto: Jonáš Fiedler

ŠESTÍ NA SVĚTĚ! DVOJSKIF NEDĚLA – PODRAZIL PROŽIL V AMSTERDAMU ŽIVOTNÍ ŠAMPIONÁT



Dalibor Neděla s Jakubem Podrazilem si vystoupení na mistrovství světa v Amsterdamu zařadí mezi dosavadní největší úspěchy kariéry. Posádka dvojskifu ASC Dukla došla po parádních výkonech až do áčkového finále, v němž obsadila v silné konkurenci 6. místo. Cesta mezi elitu byla náročná, vedla přes rozjíždku, čtvrtfinále a semifinále. V bojích o medaile Češi k favoritům nepatřili. Největšími adepty na zisk titulu byly lodě Srbska, Belgie a Nizozemska. Neděla s Podrazilem

vyrázili na dvoukilometrovou trať s velkým odhodláním poprat se o co nejlepší výsledek, přesto od startu ztráceli. Tempo od začátku diktovali Nizozemci, kteří si zaslouženě dovedli pro zlaté medaile. Druzí skončili Srbové a třetí Belgičané. Neděla s Podrazilem projeli cílem jako šestí.

I tak se jedná pro duo z Armádního centra Dukla o životní šampionát. Na dvojskif přesedlali z dvojky bez kormidelníka až v letošní sezoně. Na mistrovství Evropy ve Varese

skončili šestí. Stejně umístění nyní zopakovali mezi absolutní elitou v Amsterdamu.

„Je to pro mě trochu hořkosladké. Kdyby mi někdo před mistrovstvím řekl, že budeme ve finále A, byl bych nadšený. Jenže samotné finále nám nevyšlo tak, jak jsme si představovali,“ uvedl Neděla. „Osobně jsem se dnes necítil dobře a ani plán zrychlit kolem kilometru se nepodařilo naplnit. Takový je sport,“ dodal.

Podrazil viděl situaci podobně: „Jeli jsme sem s cílem dostat se do TOP 10, což jsme splnili. Myslím, že až si to s odstupem vyhodnotíme, dojde nám, že to byl vlastně velmi dobrý výsledek,“ řekl.

Podrazil se ještě představil ve smíšené posádce dvojskifu s Pavlínou Flamíkovou, s níž obsadil 11. místo.

Párová čtyřka ve složení Matěj Smejkal, Jan Čížek, Martin Ježek a Michal Zindulka skončila na mistrovství světa desátá, když ve finále B došla na čtvrtém místě.

Text: Pavel Král, foto: Detlev Seyb

VOZP

**VOJENSKÁ
ZDRAVOTNÍ
POJIŠŤOVNA**

ZEMŘEL LEGENDÁRNÍ KORMIDELNÍK JIŘÍ PTÁK

Sportovní prostředí zasáhla velmi smutná zpráva. Ve věku 80 let zemřel v neděli 5. července Jiří Pták, jedna z největších osobností československého veslování. Legendární kormidelník, přezdívaný Džordžino, patřil k ikonám Dukly i celé české reprezentace. Jako první veslař v historii nastoupil na šesti olympijských hrách a jeho jméno je neoddelitelně spojené s érou, která formovala československé veslování.

Pták se k veslům dostal jako šestnáctiletý cyklista, kterého děčínští veslaři přemluvili, aby usedl na kormidlo. Brzy se ukázalo, že má výjimečný talent. V devatenácti letech přestoupil do Dukly, kde strávil většinu kariéry a později působil i jako trenér, šéftrenér a tajemník oddílu.

Reprezentoval na patnácti mistrovstvích světa, odkud si přivezl tři stříbrné a jednu bronzovou medaili. Startoval také na dvou mistrovstvích Evropy. Silné vzpomínky měl na olympiádu v Mexiku 1968, kdy československá výprava zažívala mimořádnou podporu publika po srpnové okupaci. Celý stadion při nástupu bouřil a tleskal. Pták později říkal, že se cítili jako

vítězové ještě před startem. Byl také výraznou ikonou slavných Primátorek. Startoval na nich sedmadvacetkrát a jeho schopnost „otočit osmu pod Vyšehradem na dvě tempa“ se stala legendou, kterou si veslaři předávají dodnes. „Tehdy to nebylo jen o Dukle, ale byl tu Blesk, Slavia, Vyšehrad, Tatra... byly to bitky a jenom deset jsem jich vyhrál,“ vzpomínal při podzimním setkání v sídle Armádního sportovního centra.

Dukláckou osmu kormidloval naposledy v roce 2008, když mu bylo 62 let. „Dukla neměla kormidelníka, Olda Hejdůšek měl nějaký problém, a tak za mnou přišel trenér Blecha, zda bych nemohl zaskočit. Já měl ale přes sedmdesát kilo, tak jsem rychle shodil na pětadesát. Pak jsem přišel do loděnice a všem z osmy řekl, že bych nerad slyšel, že jsem starý, a za druhé, že jsem těžký. Odpověď byla, že je to v pořádku. Dali jsme se dohromady, i když mi kluci vykali. Vysvětlil jsem jim, že lépe se říká ty vole než vy vole. Chvilu to trvalo, než to pochopili. Nakonec jsme vyhráli Primátorky s největším rozdílem za celou kariéru,“ vyprávěl úsměvnou historku.

Po skončení aktivní činnosti zůstal věrný Dukle, kde působil jako trenér i jako opora oddílu. Jeho zkušenosti, nadhled a osobnost z něj dělaly jednu z nejvýraznějších postav českého veslování.

Čest jeho památce!

Text: Pavel Král, foto: CPA





Na portálu se objevují dotazy na poskytování řádné dovolené v zahraniční operaci. Na jeden takový dotaz se nyní podíváme.

Dotaz:

*Dobrý den,
bylo by prosím možné osvětlit čerpání řádné dovolené v zahraniční operaci? Jelikož má každý voják z povolání nárok na 240 hodin řádné dovolené, jak se praktikuje její čerpání o víkendu v zahraniční operaci? Dříve se řádná dovolená udělovala i o víkendech, nyní jen na pracovní dny. Jenže voják je v zahraniční operaci sedm dnů v týdnu.*

Děkuji za odpověď

Odpověď:

I na dobu zahraniční operace musí být provedeno rozvržení základní týdenní doby služby (§ 25 odst. 1 a § 26 zákona č. 221/1999 Sb.) obdobně, jako je tomu u organizačního celku na území ČR. Tzn. že musí být stanoven začátek a konec služby v jednotlivých dnech při dodržení ustanovení zákona o základní týdenní době služby, o přestávkách ve službě, nepřetržitém odpočinku mezi službami a nepřetržitém odpočinku v týdnu. **Pokud to po určitou dobu neumožňují podmínky zahraniční operace, nemusí (není povinen) velitel úkolového uskupení k takto provedenému rozvržení doby základní týdenní doby služby přihlížet. To vyplývá z ustanovení § 40a odst. 4 zákona č. 221/1999 Sb., podle kterého není velitel úkolového uskupení povinen používat ustanovení o základní týdenní době služby, o službě konané nad základní týdenní dobu služby, o nepřetržitém odpočinku mezi službami a nepřetržitém odpočinku v týdnu a o přestávkách ve službě.** Na tuto určitou dobu by měl velitel úkolového uskupení stanovit např. obdobný režim služby jako při nepřetržitém vojenském nasazení, a to podle konkrétních podmínek zahraniční operace. Původní rozvržení se v této situaci nepoužije.

V případě, že **v době čerpání řádné dovolené vojáka** probíhá u jeho jednotky v zahraniční operaci výkon služby, kterého by se účastnil, pokud by nečerpal řádnou dovolenou, v režimu, kdy podmínky zahraniční operace neumožňují **používat ustanovení o základní týdenní době služby**, o službě konané nad základní týdenní dobu služby, o nepřetržitém odpočinku mezi službami a nepřetržitém odpočinku v týdnu a o přestávkách ve službě, **odečítá se mu za tyto dny z nároku řádné dovolené vždy doba služby podle původního rozvržení základní týdenní doby služby (např. 5x8 hodin nebo harmonogramu vyrovnávajícího průměrnou 40hodinovou dobu služby).** Jinak by totiž nebylo možné určit **rozsah čerpání řádné dovolené, který se odvíjí od délky směny** vojáka ve dnech čerpání řádné dovolené (§ 33 odst. 9 zákona č. 221/1999 Sb.). Protože použití rozvržení doby služby nařízené velitelem úkolového uskupení v mimořádné situaci by při nepoužití ustanovení o službě konané nad základní týdenní dobu služby, o nepřetržitém odpočinku mezi službami a nepřetržitém odpočinku v týdnu a o přestávkách ve službě vedlo k faktickému poškození nároků vojáka po jeho návratu ze zahraniční operace.

Záležit tedy bude na konkrétním rozvržení vaší základní týdenní doby služby v zahraniční operaci na daný týden, ve kterém budete čerpat řádnou dovolenou.

Pokud se bude jednat např. o rovnoměrně rozvrženou základní týdenní dobu služby v rozsahu 40 hodin (např. na 5x8 hodin), která bude rozvržena na obvyklé dny služby ve dnech pondělí až pátek s tím, že v sobotu a neděli budete mít plánován nepřetržitý odpočinek v týdnu, pak v případě, že vám na tento týden bude určeno čerpání jednoho týdne řádné dovolené s nástupem řádné dovolené v pondělí a nástupem služby následující pondělí, pak vám z vašeho ročního nároku na 240 hodin řádné dovolené bude odepsáno 40 hodin.

Jak již bylo uvedeno, záleží především na tom, jak budete mít v daný týden rozvrženou základní týdenní dobu služby. O rozvržení základní týdenní doby služby rozhoduje služební orgán (§ 26 odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb.), v případě zahraniční operace to je velitel úkolového uskupení (§ 40a odst. 3 zákona č. 221/1999 Sb.).

Redakce IKP

Vydává MO ČR
Tiskové oddělení
Tychonova 1, 160 01 Praha 6
IČO 60162694
www.mo.gov.cz

Redakce: Rooseveltova 23, 160 05 Praha 6

Grafická úprava: Klára Šemberová

Jazyková korektura: Tierra Illan, Milena Krejsová,
Kamil Novák

V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje
VHÚ Praha – produkční oddělení
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6

Tisk: TISK CENTRUM, s. r. o.

Číslo indexu: 45 011
ISSN 1211-801X
Evidenční číslo: MK ČR E 5254

Uzávěrka čísla: 2. 9. 2026
Toto číslo vyšlo dne: 21. 9. 2026

Titulní strana: čet. Klauďie Voříšková

KONTAKTY DO REDAKCE

Jana Deckerová (vedoucí redaktorka)
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
telefon: 973 215 549
mobil: 606 604 733
e-mail: Jana.Deckerova@mo.gov.cz

Lucie Růžková (redaktorka)
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
telefon: 973 215 916
mobil: 724 850 598
e-mail: Lucie.Ruzkova1@mo.gov.cz

Petr Třešňák (redaktor)
Tychonova 1, 160 00 Praha 6
telefon: 973 200 152
mobil: 724 380 769
e-mail: petr.tresnak@mo.gov.cz

Klára Šemberová (grafik)
telefon: 973 215 612
e-mail: klara.semberova@mo.gov.cz

Elektronická podoba A reportu
je umístěna na www.mo.gov.cz



ŘEDITEL AGENTURY SLUŽEB PRAHA ORGANIZUJE VÝBĚR KANDIDÁTŮ NA OBSAZENÍ SLUŽEBNÍHO MÍSTA KUCHARŤ-ČÍŠNÍK V HODNOSTI DESÁTNÍKA

Co nabízíme

- prestižní pozici zabezpečující gastronomický servis pro VIP funkcionáře Ministerstva obrany a Generálního štábu
- zvyšování odborných a profesních znalostí
- odborné a kariérové kurzy
- odpovídající zázemí
- místo výkonu služby: Praha 6
- nástup možný ihned

Co požadujeme

- vyučení v oboru
- řidičský průkaz skupiny B
- profesionální vystupování
- psychickou odolnost
- časovou flexibilitu
- chuť učit se novým věcem
- základní znalost práce na PC
- základní znalost alespoň jednoho cizího jazyka výhodou
- bezpečnostní prověrka na stupeň „Důvěrné“

Průběh výběru:

Nabídky uchazečů se zasláním strukturovaných životopisů (včetně kontaktních čísel a e-mailu, příp. fotografie) zaslat na adresu: Personalistka Bc. Šumpelová Zdena, Vojenské zařízení 5810 (Agentura služeb), Generála Píky 1, 161 00 Praha 6
Šumpelová Zdena – VZ 5810 Zdena.Sumpelova@mo.gov.cz
tel: 216964, 702 008 065

- Uchazeči budou vyrozuměni o výsledcích prvotního výběru na základě posouzení zaslaných životopisů
- Druhá část výběru proběhne na VZ 5810 Praha po předchozí domluvě
- Další podrobnosti budou uchazečům sděleny individuálně, popř. telefonicky

Bližší informace poskytne starší pracovník štábu VZ 5810 Praha:
prap. Novotný Pavel – 702 003 287 nebo Mgr. Jebavý Miroslav – 702 003 324

NABÍDKA SM U 131. PRAPORU ÚZEMNÍ OBRANY HRADEC KRÁLOVÉ

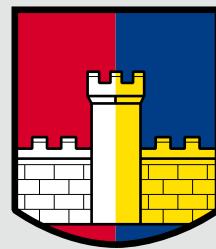
NÁSTUP MOŽNÝ IHNED!

- náčelník skupiny KIS štábu 131. prÚzO, hodnost npor., VO 42;

NÁSTUP MOŽNÝ OD 1. LEDNA 2027!

- náčelník skupiny plánování štábu 131. prÚzO, hodnost npor., VO 11;
- mladší pracovník štábu 131. prÚzO, hodnost rtm., VO 81 (personalista);

Žádosti o zařazení do výběru se strukturovaným životopisem a motivačním dopisem doručte osobně nebo elektronicky kontaktní osobě. **Žádost musí obsahovat telefonní kontakt a e-mail.**



POC:
kpt. Bc. Pavel Pojman
tel.: 702 008 503
mail: Pavel.Pojman@SIS.ACR



PŘEBOR RESORTU MO V NOHEJBALU

29. ROČNÍK

7. října 2026

Sportovní hala Ruzyně, Praha – Kasárna 17. listopadu, Pilotů 217, 161 00 Praha Ruzyně

PREZENCE: 7. 10. 2026 do 9 hodin

PŘIHLÁŠKY: zaslat cestou ŠIS do 1. 10. 2026
na adresu – Imrich LIČÁK, VZ 5810 Praha, tel.: 522 604, 702 008 052

Ředitel přeboru: plk. gšt. Jiří MALÍK
Sportovní ředitel: Vlastimil SALAJ
Hlavní rozhodčí: Imrich LIČÁK